

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνταγόμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασχόν εἰς τήν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καί ὑπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καί εἶνε πρόπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουνίου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 23

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.— Ὁ πρε-
τός τοῦ χρυσοῦ.— Λιποταχία ναυ-
τῶν.— Ὁ χρυσοθήρῃ καὶ τὰ
χρυσωρεχτεῖα

Ἄς ἐπιστρέψωμεν τώρα εἰς τὸν φίλον
μας Ἀνδρῖνον, τοῦ ὁποῖου τὸ πλοῖον εὐ-
ρίσκειται ἤδη ἀπέναντι τοῦ Ἁγίου Φραγκί-
σκου. Αὐτὴ ἡ πόλις, τὴν ὁποίαν ἔκα-
μεν ἐνδοξον ἢ ἀνακάλυψις τῶν χρυσωρε-
χείων, ἦτο ἄλλοτε χωρίον ἀσημάτων.
Ἐξήρτατο ἀπὸ τὴν Νέαν Καλιφορνίαν,
τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε κατὰ τὸ 1542
ὁ Ἰσπανὸς Καβρίλιο, καὶ ἐξηρεύνη-
σε μετὰ τριανταεξ ἔτη ὁ διάσημος
Ἄγγλος θαλασσοπόρος Δράκ. Ἡ
Ἰσπανία τὴν κατέλαβε κατὰ τὴν δέ-
κατον ὄγδον αἰῶνα. Ἀφοῦ διετέλεσε
πολὺν καιρὸν ἐπαρχία τοῦ Μεξικοῦ,
ἡ Καλιφορνία κατεκτήθη ὑπὸ τῶν
Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ περιελή-
φθη εἰς τὴν δημοσπονδίαν τῶν. Ὁ
πληθυσμὸς τῆς, ἐνῶ ἦτο τότε
160,000 ψυχαὶ τὸ πολὺ, σήμερον
ὑπερβαίνει τὰς 500,000.

Τὸ Μοντέρεθ, ἡ ἄλλοτε πρωτεύ-
ουσα τῆς Καλιφορνίας, ἠναγκάσθη
νὰ παραχωρήσῃ τὸν τίτλον τῆς εἰς
τὴν Ἅγιον Φραγκίσκον.

Ἡ πόλις λοιπὸν αὐτῆ, κειμένη εἰς
τὴν εἴσοδον τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος
ὀνομάζεται ἐπίσης Ἅγιος Φραγκί-
σκος, δὲν εἶχε κατὰ τὸ 1847 παρὰ
4 ἕως 5 χιλιάδας κατοίκους. Σή-
μερον ὁ πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς
200,000 ἀνθρώπους, ἀνήκοντας εἰς
ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς.

Ὁ λιμὴν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου
εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους λι-
μένας τοῦ κόσμου, καὶ ἔχει μῆκος
εἰκοσιπέντε λευγῶν, ἀποτελεῖται δὲ
ἀπὸ πολλοὺς μικροτέρους λιμένας
καὶ ὀρμίσκους, μεταξὺ τῶν ὁποίων
εἶνε οἱ λιμένες τῆς Ἁγίας Κλάρας
καὶ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Περιέχει
ἐπίσης πολλὰς νήσους, ὡς τὴν γή-

σον τῶν Ἀγγέλων καὶ τὴν Μολάττην.
Ἡ πόλις κεῖται εἰς τὸ νότιον μέρος
τῆς εἰσόδου τοῦ μεγάλου λιμένος. Τὴν
βλέπετε πρὸς τὰ δεξιά καθὼς περνᾶτε
τὸ στενὸν ἢ τὸν πορθμίσκον, ὁ ὅποιος
εἶνε γνωστὸς μετὰ τὸ ὄνομα Χρυσὸ Ἰούρα.
Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφθάσαν οἱ ταξιδι-
ῶταί μας εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, ὁ
τόπος ἐκείνιος ἦτο ἀνάστατος ἀπὸ τὸν πυ-
ρετὸν τοῦ χρυσοῦ. Εἶχαν πρὸ ὀλίγου ἀνα-
καλυφθῆ τὰ χρυσοφόρα μεταλλεῖα, καὶ οἱ
ἐργάται καθὼς καὶ οἱ τυχοδιώκται ἐτρε-
χαν ἐκεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.
Ἐβλεπαν ὅλοι ὄνειρα, καὶ ἐφαντάζοντο
ὅτι θὰ ἐπληρύνοντο ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν

χωρὶς νὰ κοπιᾶσιν, χωρὶς νὰ ἐργασθῶν.
Ἐγίνετο πολὺς λόγος διὰ τοὺς ἀνθρώ-
πους ποῦ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα
μετὰ τὸν χρυσὸν ἀπὸ χρυσοκονίαν καὶ
π ε π ί τ α ς (κομμάτια χρυσοῦ) ἀλλὰ
ἐλησμονοῦσαν τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὅποιοι
δὲν εἶχαν εὐρῆ ἐκεῖ κάτω παρὰ τὴν ἀθλι-
ότητα, τὸν πυρετὸν καὶ πολλὰς τὸν θά-
νατον. Καὶ ὁμοῦ αὐτοὶ ἦσαν οἱ περισσό-
τεροι.

Πολλὰ πλοῖα, ἀραγμένα εἰς τὸν λιμέ-
να, δὲν ἤμπορουσαν ν' ἀποπλεύσουν, διότι
δὲν εἶχαν πληρώματα· οἱ ναῦται εἶχαν
δραπετεῦση διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ χρυ-
σωρεχτεῖα. Δι' αὐτὸ, ὁ πλοίαρχος Ταγ-
κὺ ἐνόμισε φρόνιμον νὰ
βγάλῃ τὸ ἐξῆς λογιδριον
εἰς τοὺς ἀνθρώπους του :

« Παιδιά μου, ἂν, ὅταν ἐ-
φθάσαμεν εἰς τὸ Ρίον-Ἰαν-
ἔρον ἢ εἰς τὸν Παναμᾶν,
σὰς ἔλεγα ὅτι εὐρήκα ναύ-
τας μετὰ τὸν μισθὸν καὶ
ὅτι ἐσχόπευα νὰ βγάλω σὰς
ἐξω καὶ νὰ πάρω ἐκείνους
εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ με
κατηγοροῦσατε ὡς ἄνθρω-
πον κακόπιστον, καὶ δι-
καιῶς θὰ μου ἐλέγατε ὅτι
δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ
ἀθετήσω τὰς ὑποχρεώσεις
τῆς συμφωνίας ποῦ ἐκάμα-
μεν εἰς τὴν Χάβρην. Λοι-
πὸν, ἂν κανεὶς ἀπὸ σας με
ἀφίστῃ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ
μεταλλεῖα, θὰ παραβῆ τὸν
λόγον του καὶ θὰ γίνῃ ἄ-
ξιος τῆς περιφρονησεως
τῶν συντρόφων του. Γνωρί-
ζω ὅτι εἰσθε ὅλοι λαμπρὰ
παιδικάρια, πραγματικὸι
θαλασσινοὶ, καὶ ἔχω ἐπι-
στοσύνην εἰς τὸν λόγον
σας. Κ' ἐδῶ, ὅπως παν-
τοῦθ, ἔχω σὰς ἀφίων νὰ βγαί-
νετε ἐξω, ἔχω δὲ τὴν πε-
ποιθήσιν ὅτι ἡ τιμὴ σας θὰ
σας ἐμποδίσῃ νὰ λιποτακτῆ-
σετε ἀπὸ τὸ πλοῖον σας.»

«Ἐτυχε νὰ συναντηθῶν εἰς μίαν ταβέρναν.» (Σελ. 178. στ. α'.)

ἐκ μικρᾶς εἰσφορᾶς: Ὁ Ὀλυμπος (ἔστειλα) Ἰσχυρὸν τοῦ Παναμᾶ. Σὺ δὲ Φαλονά, Ἐρ-
μημίδα (ἔστειλα) Ναυαγὸν τῆς Κυρθίας
(χαίρω διὰ τὴν ἀπόρασί σου, καὶ εἶθε νὰ δια-
πρέψῃς ὅσον ὁ ἀδελφός σου· χαριστίσμοις εἰς
τὴν Δευδοπέπλον Νύμφην) Τύλλον Ὀστού-
λιον (ἐγγέλμα μετὰ τὸ ἀνέκδοτόν σου) Ἄετον
τῆς Ἐρήμου (τὴν ἑλᾶδα τὴν ἐπιστολὴν ἐκεί-
νην μετὰ τὴν κάρταν· χαίρω ποῦ ἡ ἀσθένειά σου
ἦτο παροδική· αἱ ἀπαντήσεις σου εἰς τοὺς Δια-
γωνισμοὺς ἐλήθησαν [Ε] διὰ τὴν ἄλλην ἐπι-
στολήν, ποῦ μου γράψῃς διὰ τὴν ἀδελφάν·)
Κλεῖδα τοῦ Πόντου (ἔστειλα) Νοσταλγοῦ-
σαν Ἀθῆναι (αἱ πρότεροι· σου εἰς τὸ πρότε-
ρον) Ἀλκωνοῖδα (ὁ κ. Παπαδόπουλος, ὁ ἰ-
ατρός προσκλήθη εἰς τὴν Ἄνδρον διὰ μίαν ἐγ-
χείρησιν κ' ἔφυγε πολὺ βιαστικῶς· ἄλλως θὰ
τοῦ ἔλεγα νὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ἐπισκερῆ) Μεγα-
λὸ Λοῖζον (ἑλᾶδα) Μικρὸν Ἀθηναῖον (ναί·)
Στέφανον Κυριακοῦ, (εἶπε διὰ τὴν πατριω-
τικὴν ἐπιστολήν· ὁ κ. Φαίδων ἐνθουσιάζει
ὅσον διὰ τὴν πρότασί σου, ἔγραψα ἰδιαιτέρως
εἰς τὸν φίλον μας Φ. Πουπουλίδη καὶ θὰ σου
πῇ) Κρηναῖον Ἄρθος (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾶς
εἶνε συνδρομητής· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς
διαθέσεις· εἶσαι μόνος ἐκεῖ, ὥστε ἔχεις εὐρὴν πε-
δίον ὀπίσσω· ἐμπρός λοιπὸν!) Ἰδεῶδες Κου-
κλάκι (ἀμείψω τὰ ἔστειλα) Ἐνδοξον Με-
σολόγγιον (τὸ παρκάματε μετ' ἃ Ἄλογοπαί-
γνια· ὁ Ἀνανίας κοντεῖναι νὰ τραβῆθῃ μετὰ τὸ σὰς
ποῦ λαμβάνει... ἄς εἶνε ὅμως, ὅταν εἶνε
ἔξυπνα, δὲν τὸν κακοραίνειται τίποτε ἀκόμη
διὰ τὸ σῆμα θεῶν εἶνε καλὸς, θὰ σὰς πῶ
χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσετε) Ἰωάννην Ἄθ Τσα-
ουσην (ἔστειλα ἐκ δευτέρου) Δ. Ζαφειρίδην
(ἑλᾶδα) Βεατρίκην (εἶσαι εὐχαριστημένη μετὰ
τὴν παρκάσι τῆς προθεσμίας· πῶς μαντεύω
τὰς ἐπιθυμίας σας!) Ταπεινὸν Γίασεμι ([Ε]
διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· ὁ Ἀνανίας σ' εὐ-
χαριστεῖ πολὺ) Πράσινο Χαβίρι (καλὴν ἐπι-
τυχίαν λοιπὸν, καὶ καλὰς διακοπὰς) Θεοπό-
βλητον Μυριήλ, Ζωντανὸν Ἄρθος (ἔ, πῶς
ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις;) Μελεχρὰν Ἀκτίνα
(ἴσθι τὸ εἶπα πολλάκις· δὲν τὰ δημοσιεύω ὅλα·
σὺ ἐξοικολογεῖ νὰ μου στέλλῃς, καὶ θὰ ἰδῆς
κανένα ἐκεῖ που δὲν τὸ περιμένει) Τίμιον
Ἀνακατωμένον (ναί) Φέρε-Δόσε κτλ. κτλ.

Εἰς σὰς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24
Μαῖου θίπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ἰουλίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὴν γὰρ γράφω
τὰς λύσεις τῶν ἀδυνατούντων, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἕκαστος
περίεχει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

- 276. Αεξίγριφος.
Μέγας ἀγαματοποῖος
Με συνδέσμον κ' ἐπίρρημα ἠνώθη.
Καὶ Ἀθηναῖος στρατηγός
Ἀπὸ τοὺς παλαιούς ἐκανερόθη.
Ἐσε ἰη ὑπὸ τῆς σφῆς τοῦ Κάμμου.
- 277. Συλλαβογρίφος.
Δύο ἀρνήσεις ἕκαμαν...
Κατάφασιν θὰ πῆτε;
— Ὅχι! — Ἄλλᾳ;... — Εἰς τὸ νερὸ
Μιὰ τρύπα... Θὰ το βρῆτε;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἁρχιμακαμουσιῶτου.
- 278. Πυραμῖς.
+ Οἱ στυροὶ ἀποτελοῦν Τύραννον.
* + * = Θεά
* + * + * = Φυσικὸν φαινόμενον.
* * + * * = Κράτος ἀσιατικόν.
* * * + * * * = Ἀρχαῖος ποιητής.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κιζιτινοῦ Κόλπου.
- 279. Μεταγραμματισμός.
Ἄν τὴν μέσην του ἀλλάξῃ
Βασιλεὺς τῆς τῶν Θεακῶν,

- Ποταμὸς τῆς θὰ προβάλλῃ,
Ἐκ τῶν ἑυρωπαϊκῶν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡρώδου τοῦ Ζαλόγγου.
- 280. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
Μῆρος ἄνθους — ἀντονομία = πρόθεσις +
Προφήτης — σύ.δισμος = κάτοικος χώρας
- Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Τυτάν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κράδου.
- 281. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 = Ἐπιστολογράφος.
2 3 5 6 = Χρόνος.
3 6 2 = Σύνδεσμος.
4 3 4 5 = Ἀρχαία βασίλισσα.
5 2 = Τραφῆ.
6 2 3 = Ἐπίρρημα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεοφάνου τῶν Κυθίων.
- 282—286. Συμφωνόγριφος.
Διὰ δύο συμφωνῶν, πάντοτε τῶν αὐτῶν,
ὅσα ἴσῃποτε φορὰς ἐπαναλαμβανόμενων, καὶ διὰ
τῶν κάτωθι φωνηέντων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις
δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε
λέξεις:
αο - αο - αοο - ιεο - αοο
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μυστηριώδους Ἰδέσεως.
- 287. Μεσοστίξις.
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξε-
ων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ποιητὴν:
1, Ἀρχαῖος συγγραφεύς. 2, Στρατηγός Ἀ-
θηναῖος. 3, Νῆτος. 4, Ἀρχαία Βασίλισσα.
5, Ὀμοῖος. 6, Ἦρως.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βιοβίτας τοῦ Χελμού.
- 288. Φωνηεντόλιπον.
λλνν - πδς - πργνν - δξς - σ - μμνσθ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κερμαρικοῦ Ροδάκτου.
- 289. Γρίφος.
αρθ
ο
ο
ο π ι ο τ ὄση ρίν.
ο
ο
ο Ἐστὴν ὑπὸ Δημ. Β Βαθασιμίδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτα 5 μόνον. Ἐλάττωσις ἕως 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγωτέρας τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
ἀδελτάκια πᾶσιν τῶν χωρῶν ἀπὸ σήμερον
μέχρι τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου 1904. Ἀπάν-
τησις ἀπαραίτητος. — Φώτιος Ἐμ. Πουπουλίδης,
Rodosto (Turquie). (Γ—19)

Ἐπιμένεται ὁλόθεν καὶ θὰ ἐκδοθῇ
λίαν προσεχῶς:
ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
τῶν **ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ**,
ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)
Κομψότατος τόμος, ἀπαράλλακτος
μετὰ τὸν πρῶτον, περιέχων νέα ὠ-
ραιότατα διηγήματα.
ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 3
Παραγγεῖλαι, συνοδευόμεναι ἐπὶ
τοῦ ἀντιτύπου, δεκταὶ ἀπὸ τοῦδε
τοῦ Γραφείου μας.

Ἄκρον τῆς Δουκευτίας μετὰ τὸ Λευκὸν Κρίνον
καὶ Βεατρίκην.— Ἡ Ἀρακαίος Λαρίσης
μετὰ τὸ Μελεξοῦ Μπουκετάκι.— ὁ Κερ-
δῶς Ἐρημὸς μετὰ τὴν Ἀεροναυτοπούλαν καὶ
Ἀφρικανικὸν Ἡλίον.— ὁ Κλέαρχος μετὰ τὴν
Καμμεν Σάλλα καὶ Ἐφόριστον Ἑλληνα.—
ὁ Ἀδότημος μετὰ τὸ Τροποκάρδο, Τρομοσθῶ-
νον Ἀστέρι καὶ Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς.—
ὁ Σπονδαῖος Ἀρθωπος μετὰ τὴν Πάλλουσαν
Καρδιαν, Ἐπερήφανον Ἰπέα, Ἐσπερίαν
Ἄδραν, Ἐρρικὰ καὶ Ὀχθὴν τοῦ Σηκουάνα.—
Ἡ Σανθουαλλοῦσα μετὰ τὴν Ὀρειοπόλιν
Ψυχὴν, Ὀρειον θεοῦ Νυκτός, Ἀδοντα
τῶν Ἰνδιῶν καὶ Ἀθῶν Καρδιαν.— Ἡ Ρο-
δία Κυνηγιέτις μετὰ τὴν Ἀκτὴν τῶν Σπεσῶν,
Χιακὴν Πανσέληνον, Ἐνδοξον Μεσολόγγι-
ον, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον καὶ Μιθριδά-
την.— Ἡ Πάλλουσα Καρδιά μετὰ τὸν Ἄετον
τῆς Ἐρήμου καὶ Ἀρφάν Γκατέ.— ὁ Ἄεων
τῆς Χαίρωνείας μετὰ τὸ Μολὸν Λαβὲ καὶ Ἄρ-
θος τῆς Θεσσαλίας.— Ἡ Ἀθάα Καρδιά μετὰ
τὴν Ἑλληνοπούλαν, Ἄετον τῆς Ἐρήμου.
Μουστρηιάδη Φύσιν, Ἐνδοξον Μεσολόγγιον
καὶ Ἰδεῶδες Κουκλάκι.— τὸ Συναμμένο Ἀ-
στέρι μετὰ τὴν Ἰδανικὴν Γλυκότητα, Κόρη
τοῦ Μοριᾶ, Νηρηδα τῶν Λαοδν, Λευκανθε-
μίδα καὶ Πολυχρωμον Χρυσάλλίδα.— ὁ Μι-
κρὸς Μπίκι μετὰ τὸ Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς.— ὁ
Ἐπερήφανος Ἰπέας μετὰ τὸν Ἐπερήφανον
Στρατιώτην, Ἄριστον Ποδηλάτην, Ἄριστον
τῆς Ἐρήμου, Σημαῖαν τῆς Ἁγίας Λαύρας
καὶ Παιδικὴν Χαράν.— ὁ Χιακὸς Ἀεμῖος
μετὰ τὴν Ὀρεάδα τῆς Χίου καὶ Κομήτην τῆς
Χίου.— ὁ Κουτοπόνηρος μετὰ τὴν Ζαππίδα,
Μαγνητικὴν Βελόνην, Κουασιμόδον, Θεο-
νήν Βροχίην καὶ Ἐντυγῆ Ὄρητην.— ὁ Τόλ-
λος Ὀστούλιος μετὰ τὸ Ἐνδοξον Μεσολόγγιον,
Ζαππίδα καὶ Μαρίδαν τοῦ Ἐδρίπου.— τὸ
Σπῆλαιον Λοξασατρή μετὰ τὸν Ἄετον τῆς
Ἐρήμου, Ἄκρον τῆς Δουκευτίας, Πριγκίπισ-
τῶν Ἀθηναίων, Ἀσημονημένην καὶ Ὀρειον
θεοῦ Νυκτός.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δη-
μοσιεύονται· νέαι πρόταξις περὶ ἀναλλαγῆς
Μικρῶν Μυστικῶν, δὲν ἀναπαύδωσιν πρῶ-
τα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ἐπιζόμενα.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸν ωιδάκι στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἄριστον Πο-
δηλάτην (αἱ πρόταξις σου εἰς τὸ προσεχές)
Νοσταλγοῦσαν Ἀθῆναι (χαίρω ποῦ ἔγινε
καλὰ) Ἄλσος τῆς Κηφισοῦς (εἶδος βέβαια
διὰ ποῖον λόγον δὲν ἐδημοσιεύσα τὰς πληρο-
φορίας σου· τώρα πᾶ κατηργήθησαν γενικῶς
καὶ ἠσυχάσαμεν) Πίν-Χὸ (ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀ-
δελφὴ σου, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι, ἔγινεν ἐν-
τελῶς καλὰ) Κόκκινον Κρίνον ([Ε] εἶπε,
ὠραία ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς, καὶ καλλι-
γραφικωτάτη) Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς ([Ε] ὠ-
ραία ἡ ἐπιστολή σου, ἀλλὰ μόνον ποῦ δὲν ἔχει
τίποτε νάποσάσω: τ' ἀλογοπαίγνια περὶ
ὀργάνων ἐξηγητήθησαν διὰ τὸ ἀτυχὲς Τριφύλ-
λι ἔγραφα ἐγὼ· αἱ πληροφορίες κατηργήθησαν)
Παιδικὴν Χαράν (ἡ λύσις ὀρθή, ἀλλὰ πῶς νὰ
σοῦ μετρήθῃ, ἀφοῦ ἐλησμονήσῃς νὰ τὴν γράψῃς
εἰς τὴν θέσιν τῆς; νὰ εὐρὼ τὸ χαρτί σου· καὶ
νὰ τὴν γράψω ἐγὼ; ὡρεὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ψά-
χνω, καὶ φαντάσσομαι εὐχαίρῶ) Ζαχαρέιον
Ἀρθωπον (λοιπὸν, σοῦ εὐχαίρει καλὴν ἐπιτυ-
χίαν· ἐλπίζω ὅτι ὁ Γλαυκομυτιῶκος θὰ σου
στελῇ τὰ στραγγαλῖα ποῦ σου ὑπεσέθη ἀπὸ
τὴν Γερμανίαν) Τίρις-Ἐντζουλιαν (μετὰ ἐν
ἤλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα· ὅταν θὰ δημοσιευθῶν τ'
Ἀποτελέσματα τοῦ Βεσπικθώματος, θὰ ἰδῆς)
Ἐρσθρὰν Καμέλιαν (ὄμοι εἶνε καλὰ, σ' ἐν-
θυμούμεθα· καὶ σὲ χαίρουν) Ἀλ-Λαίφ τῆς
Νεαπόλεως (τί συμπτῶσις! καὶ ἄλλος μοῦ ἔ-
καμε τὴν ἰδίαν πρότασιν, κατ' τοῦ ἀπάντησα
ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ· αἱ συνδρομηταὶ
εἶνε ὀλίγοι διὰ νὰ συναθῆθῃ τόσος μέγανος ποσὸν

Οι ναύται ώρκίσθησαν ότι θα έγύριζαν ανέλλιπώς εις τὸ καράβι.

Ἐκράτησαν τὸν λόγον τῶν πραγματικῶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Βερνάρδον καὶ ἓνα ἄλλον αὐτὴν, ποῦ δὲν τοῦ ἔκοβε πολὺ τὸ μυαλό του καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦτο Ἰερώνυμος Σιρνήνος. Οἱ δύο αὐτοὶ ἔτυχε κατὰ δυστυχίαν νὰ συναντηθοῦν εἰς μίαν ταβέρναν μετὰ μίαν συμμορίαν χρυσοθηρῶν, οἱ ὅποιοι ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου ἐδραίνε χρυσοὺς καὶ εἶχαν φέρῃ ἀπὸ ἐκεῖ πλοῦσια κέρδη.

Τὰ πράγματα ποῦ διηγούντο, τόσον ἀναφαν κ' ἐφλόγιζαν τὴν φαντασίαν τοῦ Βερνάρδου καὶ τοῦ Ἰερώνυμου, ὥστε ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν καὶ αὐτοὶ διὰ τὰ μεταλλεῖα.

Ἐδοκίμασαν νὰ παρασύρουν μαζί των καὶ τὸν Ἀνδρῆικον, ἀλλὰ αὐτὸς ἠρνήθη νὰ δώσῃ ἀκράσιν εἰς τὰ λόγια των.

— Βλάχα, τοῦ εἶπεν ὁ Βερνάρδος, συλλογίσου μονάχα πῶς θὰ γυρίσης μετὰ τὴν τσέπης σου γεμάτης ἀπὸ μάλαμυα γιὰ νὰ στείλῃς στὴ μάνα σου καὶ τὴν ἀδελφὴ σου.

— Ἀλήθεια λές, εἶπε μετὰ ἓνα στεναγμὸν ὁ Ἀνδρῆικος, ἀλλὰ θυμήσου καὶ σὺ τί μας εἶπε χθὲς ὁ καπετάνιος.

— Μπα! κουταμάρες. Δὲν κυττᾶς τί κάνουν οἱ ναῦτες τῶν ἄλλων παραβίων;... Ἔλα μαζί μας, πᾶμε!

— Ὅχι, ἀπήντησε μετὰ σταθερότητα ὁ Ἀνδρῆικος· τὸ καθήκον μου λέγει νὰ μείνω ἐδῶ, καὶ θὰ μείνω.

— Τούλάχιστον, μὴν πᾶς καὶ μας προδῶσης, εἶπεν ὁ Ἰερώνυμος.

— Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν εἶνε φόβος, εἶπεν ὁ Βερνάρδος.

Ἀπεμακρύνθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὸν Ἀνδρῆικον, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ἔφυγαν λαθραίως.

Αὐτὸ τὸ παιδί παίρνει κακὸ δρόμο, ἐμυρομύρισε ὁ πλοίαρχος ὅταν ἀντελήφθη τὴν ἀπουσίαν τοῦ Βερνάρδου. Ἄν ὁ πατέρας του ἐξοῦσε, τί 'ντροπή γι' αὐτὸν!

Ὡς εἶπαμεν προηγουμένως, ὁ κ. Βιλλιέρ ἦτον ἀντιπρόσωπος μιᾶς μεγάλης ἐμπορικῆς Ἐταιρείας, καὶ ἡ Καλιφορνία τῷ παρουσίαζε εὐρύτατον πεδῖον πρὸς μελέτην.

— Νομίζετε ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ μείνωμεν δεκαπέντε ἡμέρας ἐδῶ, χωρὶς νὰ λιποτακτῆσουν οἱ ναῦται σας; εἶπεν εἰς τὸν πλοίαρχον Ταγκύ.

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος, τώρα εἰμπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ δι' αὐτούς. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ πίστις τῶν λαμπρῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ἀξίζει ν' ἀνταμειφθῇ, θὰ τοὺς δώσω τὴν ἀδειαν νὰ ἐργασθῶν διὰ λογαριασμὸν των ἐξω εἰς τὴν πόλιν· θὰ βγαίνουν μετὰ τὴν σειράν των.

Πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ ἐργατικοὶ ἐκέρδιζαν πολλὰ χρήματα εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.

Οἱ ὑπηρέται τῶν καφενεῶν ἔπαιρναν ἕως 80 φράγκα τὴν ἡμέραν. Οἱ ξυλουργοὶ καὶ οἱ ἄλλοι τεχνίται ἔκριναν μεροκάματα 120 φράγκων. Ὡς χαμάλης, ἠμποροῦσιν ἓνας γερὸς ἄνδρας νὰ κερδίσῃ εὐκόλῃ καμμιά ἐξηνταριά φράγκα.

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ τὰ φεγγάτια καὶ τὰ ἐνοίκια εἶχαν τιμὰς ἀναλόγους· ἐπομένως τὰ κέρδη ἦσαν πραγματικῶς πολὺ κατώτερα παρ' ὅσον ἐφαίνοντο.

Ἡ καλὴ διαγωγὴ καὶ ἡ τιμιότης πάντοτε ἐκτιμῶνται εἰς κάθε τόπον. καὶ δι' αὐτὸ οἱ ναῦται τοῦ Ζ' α - Μ π ἄ ρ τ εὐρῆκαν γρήγορα ἐργασίαν μετὰ καλοὺς ὄρους.

Ὁ Τζανῆς ἐπῆγεν εἰς τὸ μπαζάκι ἐνδὸς ξυλουργοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδιδε 60 φράγκα τὴν ἡμέραν. Ὁ Νορξὲκ ἔγινεν ἀχθοφόρος, καὶ ὁ Φλατάκ, ποῦ ἦτον ἐπιτήδειος σὰν τὴ μαϊμού, ἔγινε πλανόδιος κουρσὺς τοῦ ἔτυχαν ἡμέραι ποῦ ἐκέρδιζεν ἕως 200 φράγκα.

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Ἀνδρῆικον, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο τούλάχιστον δύο χρόνια μεγαλύτερος παρ' ὅσον ἦτο πραγματικῶς, ἔγινε ὀφθαλμοκωμῆς καὶ ἔκαμνε θελήματα εἰς τὴν πόλιν. Ὁ ξυλουργὸς τοῦ πλοίου τοῦ κατεσκεύασε ἓνα εἶδος χαμᾶλι καὶ εἰς τὸ ἀνάστημα του· καὶ ὁ μούστος, μετὰ τὴν δραστηριότητά, τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ἐξυπατάδα του, γρήγορα ἀπέκτησε καλὴν ὀπισοθήκατε πελατεῖαν.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐκάθητο εἰς τὴν συνειθισμένην θέσιν του, εἰς τὴν προκυμαίαν, ἓνας ἄνθρωπος, φαίνόμενος ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα καὶ φορτωμένος ὡς φορτηγὸν ζῶον, ἐστάθη ἐμπρὸς του.

Ἄν καὶ μισομεθυσμένος, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶχε κακὴν ὄψιν. Ἐφαίνετο ὡς πρῶην ναυτικῶς. Τὸ γέλιον τοῦ ἦτο μὲν λιγάκι χονδρὸν καὶ ζωῶδες, ἀλλὰ ἐφανέρονε καλὴν ψυχὴν καὶ ἐνέπνεε τὴν ἐμπιστοσύνην.

— Παιδί μου, εἶπεν εἰς τὸν Ἀνδρῆικον, ξεύρεις κανένα μέρος ὅπου, νὰ μπορῇ ἓνας ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει τὸ δισάκι του γεμάτο χρυσάφι, νὰ στολισθῇ καὶ νὰ 'ντυθῇ μετὰ ρούχα ποῦ νὰ εἶνε πρώτης τάξεως;

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ὁ Ἀνδρῆικος. Εἰς τὸ μεγάλο κατὰστημα τῶν Μελβίλ καὶ Συντροφίας! θὰ εὑρεθῆ, τι θέλετε.

— Περὶ ἄλλα! Πᾶμε λοιπὸν νὰ με ὀδηγήσῃς.

— Μάλιστα, κύριε. Ἐνῶ ἐπῆγγιναν, ὁ χρυσορῶχος διηγήθη εἰς τὸν Ἀνδρῆικον ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὰ ὄρυθα, ὅπου ἐντὸς ἑξ ἡνῶν εἶχε μαζέψῃ χρυσοὺν ἀξίας 80,000 φράγκων.

— Τώρα, εἶπε, καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα νὰ θελήσω θὰ τὸ ἔχω, καὶ θὰ καλοζήσω σὰν ναύαρχος.

— Εἰσθε πολὺ εὐτυχῆς, εἶπεν ὁ Ἀνδρῆικος καὶ ἀναστράξεν.

— Θὰ σου ἄρῃσε κ' ἐσένα νὰ κερδίσῃς χρήματα, αἰ, φιλαράκο μου;

— Ἀκούς ἐκεῖ!

— Καὶ τί θὰ τάκαμνες;

— Θὰ τα ἔστειλα στὴ μητέρα μου καὶ στὴν ἀδελφὴ μου.

Ὁ χρυσορῶχος ἐστάθη.

— Τὸ ξέρεις πῶς ἐσὺ ἀξίζεις πειότερο ἀπὸ μένα; Ἐγὼ κ' ἐγὼ μιά φτωχὴ γρηῃ μῆτέρα ποῦ με περιμένει ἐκεῖ κάτω, καὶ δὲν τὴν ἐσυλλογίσθηκα καθόλου.

— Τώρα ποῦ εἰσθε πλοῦσιος, πρέπει νὰ πᾶτε νὰ τὴν δῆτε, εἶπε τὸ ναυτοπούλο.

— Θὰ πᾶω πρῶτα νὰ κάμω ἄλλη μιά ἐκστρατεία ἕως τὰ χρυσορῶχαικ. Γνωρίζω ἓνα μέρος, ὅπου εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ μαζέψω ἐπάνω ἀπὸ πενήντα λίτρες χρυσάφι.

— Ναι, μὰ ἡ μητέρα σας, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, τί θ' ἀπογίνῃ;

Ὁ χρυσορῶχος ἐσταμάτησε πάλιν.

— Ὁ μικρὸς ἔχει δίκιο, ἐψιθύρισεν· εἶμαι ἓνας ἄκαρδος. Δὲν ἀξίζω μιά πεντάρα. Περιμένε, μικρέ.

Ἐλυθεν ἓνα πλατὺ ζωνάρι ποῦ εἶχε τυλιγμένον γύρω στὴ μέση του, στὴν μπλούζα του ἀποκάτω, καὶ ἔβγαλε ἓνα μαῦρο καὶ λερωμένο σακκοῦλι, γεμάτο ἀπὸ χρυσοκόνη.

— Ἐδῶ εἶνε χρυσάφι γιὰ 12,000 φράγκα, εἶπε. Φύλαξέ μου το, γιὰ νὰ τὸ στείλω στὴ γρά μου τὴ μάνα.

— Ἀμέσως θὰ τὸ στείλετε;

— Ὡ! ὄχι, σκοτούρα ἔγινες! Ἐγὼ μιά δίψα τώρα... καὶ ἔπειτα θέλω νὰ βάλω τὰ καλά μου· θὰ τα διορθώσω μετὰ ἐπίλοιπα ἅμα ψουσίω. Νά, πάρε καὶ σὺ μιά σύγγια (80 περίπου φράγκα), νὰ τὴ δώσης τῆς μητέρας σου. Καὶ τώρα, πᾶμε!

Καθ' ὁδόν, ὁ χρυσορῶχος, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Λετουρέ, ἐσταμάτησεν ἀκόμη εἰς δύο ἢ τρία μ π ἄ ρ - ρ ο ῦ μ, ὅπως λέγουν οἱ Ἀμερικανοὶ τὰ καπηλεῖα ὅπου πωλοῦν δυνατὰ ποτὰ καὶ οἰνοπνεύματα.

Ὅταν ἐμβῆκαν εἰς τὸ ἐμπορικόν, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκρατεῖτο στὰ πόδια του. Εὐτυχῶς δι' αὐτόν, οἱ ἔμποροι καθήμερῶν εἶχαν νὰ κάμουν μετὰ τοιοῦτου εἶδους πελάτας καὶ ἤξευραν πῶς νὰ τοὺς φερθοῦν.

Τὸν ἐντυσαν κατακαίνουργα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἀντὶ τῆς μετρίας πληρωμῆς 380 δολλαρίων (1900 φράγκων). Οἱ ἐμποροὶ ἀλλήλοι πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἐκρατοῦσαν τὰ παληόρουχα τοῦ πελάτου μαζί μετὰ τὴν ζώνη του, ἀλλὰ αὐτὸς, μ' ὄλην τὴν μέσην του, δὲν ἐξέκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν χρυσορῶχον.

Ἐνῶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ κατὰστημα, ὁ Ἀνδρῆικος παρετήρησε δύο ἄνθρώπους ποῦ ἐστάκοντο εἰς τὴν θύραν, ὡς νὰ ἐπερίμεναν κάποιον. Ἐνθυμήθη ὅτι εἶχεν

ἰδῆ ἐκεῖνα τὰ δύο πρόσωπα εἰς τὸν δρόμον, ὅταν δὲ τὰ ξαναεἶδε ποῦ ἔτρεχαν κατόπιν των, μερικὰ ὑποφῆαι ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν νοῦν του.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν ἄνθρωπον ποῦ συνῶδευε, πρέπει νὰ πᾶμε γρήγορα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Μᾶς ἐπῆραν τὸ κατόπιν δύο ἄνθρωποι, καὶ δὲν φαίνονται νὰ ἔχουν καλοὺς σκοπούς.

— Αὐτοὶ, ἀπήντησεν ὁ χρυσορῶχος, τὸν ὁποῖον ἡ μέθη του ἔκαμνε νὰ τα βλέπῃ ὅλα καλά καὶ ἄγρια, αὐτοὶ εἶνε φίλοι. Στάσου νὰ δῆς.

Ἐπλησίασε τοὺς ἀγνώστους καὶ τοὺς ἐπροσκάλεσε νὰ πᾶνε νὰ πιοῦν μαζί εἰς τὸ πρῶτον μ π ἄ ρ - ρ ο ῦ μ ποῦ θὰ εὑρισκῶν εἰς τὸν δρόμον των.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ πρὸς θύμῳς.

Ἐκάθησαν εἰς τὸ ποτοποιεῖον, καὶ οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἐπέμειναν πολὺ νὰ κεράσουν τὸν Ἀνδρῆικον· ἀλλὰ αὐτὸς ἠρνήθη νὰ βάλῃ ἔστω καὶ μιά σταλαγματία εἰς τὸ στόμα του.

Ἡ νύκτα ἐν τούτοις ἐπλησίαζε, καὶ εἶνε γνωστὸν πόσον γρήγορα σκοτεινιάζει εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς γῆς. Ὁταν ἡ παρέα ἐβῆκεν ἀπὸ τὸ ποτοποιεῖον, ἦτο θεοσκοτεινὰ πλέον. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀγνώστους ἐπίασε μπράτσον ἀπὸ τὰ δεξιὰ τὸν Λετουρέ, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ ἀριστερά, καὶ ἐπῆγγιναν καὶ οἱ τρεῖς κ' ἐτραγουδοῦσαν, ὁ Λετουρέ γαλλικὰ καὶ οἱ συντροφοὶ τοῦ ἀγγλικὰ. Ὁ Ἀνδρῆικος ἔτρεχε κατόπιν των, ἀνήσυχος καὶ σκεπτικῶς, διότι ἐμάντευεν ὅτι αὐτοὶ οἱ δῆθεν φίλοι τοῦ καίμενου τοῦ χρυσορῶχα εἶχαν σκοπὸν νὰ τον γδύσουν.

— Μπορεῖς νὰ φύγῃς, παιδί μου, τῷ εἶπαν δύο ἢ τρεῖς φορές, δὲν σε χρειάζοματε.

Ὁ μικρὸς δὲν ἀπαντοῦσε τίποτε, ἀλλὰ, ἂν καὶ κουρασμένος, ἀκολουθοῦσε πάντα τοὺς τρεῖς ἄνδρας.

Μ' ὄλην τὴν μέθην του, ὁ Λετουρέ εἶχε διατηρήσῃ εἰς τὴν μνήμην του τὴν ἀμυδρὰν ἀνάμνησιν τοῦ χρυσοῦ ποῦ εἶχε παραδώσῃ εἰς τὸ ναυτοπούλο.

Ἐστρεψε κάποτε καὶ ἐψιθύριζε μερικὰ μὲν περδευμένα λόγια διὰ τὸ σακκοῦλί του.

— Τί λέγει; ἤρῳτησεν ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς.

— Τί νὰ πῆ; ἀπήντησεν ὁ Ἀνδρῆικος, εἰς τὸ μυαλό τοῦ ὁποῖου ἤλθεν ἔξαφνα μιά ἰδέα· μιλεῖ γιὰ ἓνα μεγάλο σάκκο μετὰ χρυσοῦ ἀκόνη ποῦ ἄφισε σ' ἓνα χαμάλη πρὶν νὰ πάῃ στὸ ἐμπορικόν, καὶ θέλει ὡς φαίνεται νὰ τον ξαναπάρῃ.

— Καὶ εἶνε πολὺ μεγάλος αὐτὸς ὁ σάκκος;

— Ὡ! μάλιστα, κύριε, εἶπεν ὁ Ἀνδρῆικος· τόσος μεγάλος!

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΓΝΩΜΗ ΜΟΥ ΠΕΡΙ... ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

...δου καὶ μιά ἐπιστολὴ « πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα », ἡ ὁποία μ' ἔκαμε νὰ γελᾶσω μετὰ τὴν καρδιά μου. Φαντασθῆτε ὅτι ἓνας μικρὸς φίλος, — μὰ πολὺ μικρὸς, διότι δὲν πιστεύω νὰ εἶνε περισσότερον ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν, — μου γράφει ἀπὸ τὴν

«σταφιδοφόρον ἐπαρχίαν» του, καὶ μ' ἐρωτᾷ τί γνώμων ἔχω περὶ τοῦ μονοπωλίου τῆς σταφίδος! Εἶμαι μονοπωλικὸς ἢ ἀντιμονοπωλιακός; Ἐγὼ κρινῶ τὴν σύμβασιν ὅπως ἔχει, ἢ παραδέχομαι τὰς τροποποιήσεις; Καὶ τί φρονῶ; θὰ ψηφισθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἢ ὄχι; Καὶ τί στάσις πρέπει νὰ τηρήσῃ οἱ σταφιδοπαραγωγοὶ ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας; Νὰ καθῆσθαι ἡσυχαι, ἢ νὰ ἐκστρατεύσῃ ἔστω ἐπὶ εἰς τὰς Ἀθήνας;!

Ναι, ἐγγέλασα μετὰ τὴν καρδίαν μου... Καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐρωτῶντος, καὶ διὰ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐρωτῶμενου... Τί εἰμπορῶ νὰ ἠξεύρω ἐγὼ διὰ τὸ ζήτημα τοῦ μονοπωλίου; Μήπως εἶμαι τραπεζίτης, ἔμπορος, κτηματίας, οἰκονομολόγος; Καὶ πάλιν τί ἐνδιαφέρεται διὰ τέτοια σοβαρὰ πράγματα ἓνας μικρὸς μαθητῆς, ὥστε νὰ γράφῃ ἐπιστολάς καὶ νὰ συλλέγῃ γνώμας; Μήπως εἶνε βουλευτής, καὶ προκείται νὰ ψηφίσῃ τὴν σύμβασιν καὶ θέλει νὰ φωτισθῇ διὰ νὰ δώσῃ ψῆφον κατὰ συνείδησιν;

Πολὺ περίεργα πράγματα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Γελῶ καὶ πάλιν σοβαρεύομαι. Διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς ἓνα παιδί εἶνε δυνατόν νὰ σκοτίζεται εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, διὰ ζητήματα, τὰ ὅποια ἐνδιαφέρουν τὸ πολὺ-πολὺ τοὺς γονεῖς του. Καὶ ἔπειτα λέγουν ὅτι τὰ παιδιά εἶνε ἀμέριμνα καὶ εὐτυχῆ... Ὡραία εὐτυχία, νὰ ἔχη κανεὶς τὰ μαθήματά του, τὰς ἐξετάσεις του, ὅλας τὰς ἀρκετὰ σοβαρὰς φροντίδας αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, καὶ πρὸς ἐπίμετρον νὰ μὴ κοιμάται, ἀγωνιῶν καὶ διὰ τὴν σύμβασιν τοῦ μονοπωλίου! Καὶ δυστυχῶς, ἀπὸ τὴν ἀρρωστειαν αὐτὴν ἐνδιαφέρουν ὅλοι οἱ Ρωμιοὶ, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἐμπροσθεν ἐπιστολῆς τοῦ μικροῦ μου φίλου εἶνε ἀπλῶς ἓνα σύμπτωμα. Δὲν περιορίζομεθα εἰς τὰ ζητήματα τοῦ κύκλου μας· δὲν ἐνθυμούμεθα τὸ «ἐκαστος ἐφ' ὃ ἐτάχθη»; δὲν ἐννοοῦμεν νὰ φροντίζωμεν μόνον δι' ὅσα πρῆπει νὰ μας ἐνδιαφέρουν· ἀναμειγνύομεθα εἰς ὅλα· εἰς

τὴν πολιτικὴν, εἰς τὰ στρατιωτικὰ, εἰς τὰ ναυτικὰ, εἰς τὰ οἰκονομολογικὰ. Δὲν παρουσιάζεται ζήτημα, χωρὶς νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ, ὡς ἂν νὰ ἡμεῖς οἱ μόνοι ἀρμοῖοι, οἱ μόνοι κατάλληλοι νὰ τὸ λύσωμεν. Καὶ θεωροῦμεν ὡς κάτι ἐξευτελιστικὸν καὶ ταπεινωτικὸν τὸ νὰ μὴν ἔχωμεν γνώμην, τὸ νὰ ὀμολογοῦμεν εἰλικρινῶς ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε γιὰ μᾶς. Ἐτσι εἰσνεύθισαν καὶ τὰ παιδιά μας, καὶ βλέπει κανεὶς τοὺς «μικροὺς πολίτας» νὰ γίνονται ἐμπαθεῖς διὰ ζητήματα, τὰ ὅποια ἀπέχουν τόσον πολὺ ἀπὸ τὰ βιβλία των, τὸ σχολεῖόν των, τὸ τόπι των, τὰς διασκευὰς των καὶ τοὺς μολυβένιους των στρατιώτας, ὅσον ἀπέχει καὶ ἡ ὠραία ἡλικία των ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τῶν λευκῶν τριχῶν, τῶν σκέψων καὶ τῶν φροντίδων.

«Περιμένω ἀνυπομόνως τὴν ἀπάντησίν σας, κύριε Φαίδων· σᾶς παρακαλῶ θερμῶς, θερμότερα, νὰ μᾶς εἰπῆτε καὶ εἰς τὴν γνώμην σας περὶ τοῦ φλέγοντος τούτου ζητήματος...»

Ἄχ, νὰ μὴ σ' ἔχω ἐδῶ, μικρὴ ἐπιστολογράφει, νὰ σοῦ τραβήξω ὀλίγον ταῦτι καὶ νὰ σοῦ ψιθύρισω. «Ἐσὺ, παιδί μου, νὰ κυττᾶς τὴ δουλειά σου. Ἄφινε τοὺς μεγάλους νὰ κάμουν τὴν ἰδικὴν των. Ἄν ψηφισθῇ ἢ ὄχι ἡ σύμβασις, ἂν θὰ βλάψῃ ἢ ὄχι τὴν σταφίδα, σὺ δὲν θὰ ἔχῃς καμμίαν, ἀπολύτως καμμίαν εὐθύνην. Ὅλα τὴν ἔχῃς ὅμως ὀλέκληρον, ἂν τυχόν δὲν προδιδασθῆς μετὰ βαθμῶν ὄχι ἀξίον πολλῶν συγχαρητηρίων.»

Αὐτὴ εἶνε, καθαρὰ καὶ ἑξάστερα, ἡ γνώμη μου περὶ τοῦ μονοπωλίου.

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ

Ἐρχεται ὁ Δεκέμβριος. Τὰ δένδρα γίνονται ἔξαφνα κατάσπρα, καὶ νομίζεις πῶς κάποιο χέρι τὰ πῆρε κ' ἐγάθησαν. Τὰ σπουργίτια τραγουδοῦν τὴν πεῖνά των σ' ὅλους τοὺς μουσικῶς τόνους. Ἀλλὰ τὸ χιόνι τὰ τσακνέει χωρὶς νὰ τα λυπηθῇ καὶ εἰρωνικὰ τοὺς λέγει:

— Σπουργιτάκια, σᾶς στρώνω τὸ τραπέζον ἀνδραλὸ νὰ φάτε!

Ἐρχεται ὁ Ἀπρίλιος. Ἐπάνω στὰ δένδρα, καὶ τώρα ὅπως καὶ τότε, ἡ ἀσπράδα ἀπλόνεται ἀφθονῶς. Ἀσπράδα τῶν λουλουδιῶν. Ἀλλὰ τὰ σπουργίτια πονηρά, ἂν καὶ σπουργίτια, φαντάζονται πῶς εἶνε νέα παγίδα, καὶ δὲν ζυγόνουν. Δὲν γελιοῦνται δευτέρῃ φορᾷ, αὐτὰ.

— Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀσπράδα, εἶνε χωρὶς ἄλλο πάλι χιόνι! Λέγουν...

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Πού είνε η Σταχτοπούτα ;

[Αί Μαγικά Είκοτες υπάγονται εις τόν Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια.)

Μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτο θαυμάσια εἰς τὴν υγείαν τῆς· ἀλλ' ἄρισε νὰ τῆς ξεφύγῃ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐσπέρας, ὅτι εἶχε χάσῃ ἐντελῶς τὴν ὄρεξίν τῆς ὄχι δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διότι ἀπὸ τινῶν μηνῶν δὲν ἐτρῶγε πλέον ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ χορτάσῃ· καὶ τοῦτο διὰ ν' ἀδυνατίσῃ. Εἶδατε τρέλα, καλέ! Τὴν ἐμάλωσα, ἐνοοῖται· ἀλλὰ λίγο τὴν ἐμελε. Ἐκαμα τὴν ἀνοησίαν νὰ τῆς εἰπῶ ὅτι εἶχε ἀδυνατίσῃ, καὶ ἦτο κατενθουσιασμένη. Φαντασθῆτε ὅτι ἠθέλησε νὰ μοῦ ὑποστηρίξῃ, ὅτι αὐτὸ ἦτο θρίαμβος τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης! Ὁραῖος θρίαμβος, μὰ τὴν ἀλήθεια! Καὶ οἱ πόνοι τοῦ στομάχου ποῦ ἀπέκτησεν, εἶνε τάχα καὶ αὐτὸς θρίαμβος τοῦ πνεύματος; Εἶνε ἡ ἐκδικήσις μᾶλλον τοῦ στομάχου τῆς ποῦ τόσον τὸν ἐκακομεταχειρίσθη. Ἀλλ' ἄς ἀλλάξωμεν θέμα ὀμιλίας...

« Ἡ Εὐρυδικὴ διεσκέδασεν ὅλο τὸ ἀπύγεμα μὲ τοὺς πελάτας, εἰς τοὺς ὁποίους ἔλεγε διὰ νὰ τοὺς γελάσῃ τάχα, ἐξ αἰτίας τῆς Πρωταπριλιάς, νὰ κυττάζουν «τὸ ψαλάκι ποῦ ἦτανε στὸ δέντρο ἀπάναντι.» Ὅλοι εἶχαν ξεκαρδίσθη στὰ γέλια μὲ τὸ ἀστεῖόν τῆς, ἐκτὸς τῆς μίς Ὁ Νέιλ, ἡ ὅποια ἠθέλησε σοβαρότατα νὰ τὴν διδάξῃ, ὅτι τὰ φάρια δὲν ἀνεβαίνουν ποτὲ ἐπάνω στὰ δένδρα (σὰν νὰ μὴν τὸ ἤξευρε καὶ ἡ Εὐρυδικὴ τόσον καλά ὅσον αὐτὴ,) καὶ τῆς το εἶπε μὲ τέτοιον τόνον ὥστε τὴν ἔκαμε νὰ τὴν πιάσουν τὰ κλάματα. Ἦτον ἀκριβῶς ἡ ὥρα ποῦ ἔπρεπε νὰ τὴν κοιμίσω, καὶ δὲν ἤξευρα τί νὰ φαντασθῶ διὰ νὰ τὴν παρηγορήσω. Ἐπιτέλους, ἐπειδὴ ἦτο Πρωταπριλιά, καὶ ἓνα πρωταπριλιάτικο ψέμμα ἦτο ἡ αἰτία ὅλης τῆς συμφορᾶς αὐτῆς, τῆς ἐπρότεινα νὰ

παίξωμε ἓνα παιγνίδι τῆς Ἐένης, καὶ μ' αὐτὸ ἡμέρωσεν ἀμέσως. Ἀντὶ δηλαδὴ νὰ τὴν βάλω νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ κρεβάτι τῆς Ἐένης, ὅπως αὐτὴ μοῦ εἶχεν εἰπῆ, ἔβαλα εἰς τὴν θέσιν τῆς Εὐρυδικῆς ἓνα μαξιλάρι καὶ στὴν ἄκρην τοῦ ἓνα σκουφάκι. Κατόπιν ἐκοίμισα τὴν Εὐρυδικὴν εἰς τὸ κρεβάτι τῆς Νάνσης, ἡ ὅποια εἶχε ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπάνω δωμάτια. Δὲν ὑπόπτευε κανὼν ὅτι αὐτὸ ποῦ ἔκαμα θὰ ἐπαίξει καὶ τῶν τριῶν μας τὴν ζωὴν!

Ἡ Ἐένη ἐπλυνε-ἐπλυνε τὰ πιάτα, καὶ δὲν εἶχε τελειωμὸν εἶχα λοιπὸν τὸν καιρὸν νὰ σκαρώσω τὸ πρωταπριλιάτικο ἀστειὸν μου καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν πάγκον τοῦ μαγαζιοῦ, χωρὶς αὐτὴ νὰ ὑποπτευθῇ τὸ παραμικρόν.

« Ἐκουθεντιάζαμεν ἡσυχα καὶ εὐμορφα, ἡ Ἐένη καὶ ἐγώ, ἀφοῦ ἐκλείσαμεν τὸ μαγαζὶ, ὅταν ἡ Βιργινία Κούρτις ἤλθε τρεχάτη νὰ μας εἰπῆ νὰ πῶμε νὰ ἰδοῦμε τὸν κηρίωνά τῆς, ποῦ εἶχεν ἀνοίξῃ πρὸ ὀλίγου. Ὁ κηρίων εἶνε φυτὸν πολὺ σπάνιον, τὸ ὅποιο ἀνθίζει τὴν νύκτα, καὶ μάλιστα δὲν ἀνθίζει πρὸς μίαν μόνην φοράν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ. Ὅζ ἦτο λοιπὸν μεγάλη συνάθροισις εἰς τῆς Βιργινίας, διὰ νὰ ἰδοῦν αὐτὸ τὸ θαῦμα, καὶ μία ἀπὸ τὰς ἐξαδέλφους τῆς ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ Χάλιφαξ ἐπίτηδες διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἔκτακτον ἄνθος.

Ἐν τούτοις ἡ μίς Ὁσγοῦδ (εἶσι ἐλέγετο αὐτὴ ἡ ἐξαδέλφη,) δὲν εἶχεν ἔλθῃ μὲ τὸ τραῖνον, τὸ ὅποιο ἔπρεπε νὰ τὴν φέρῃ, καί, ὅταν ἡ Βιργινία μᾶς το εἶπε, δὲν ἤξεύρω πῶς μας κατέβηκεν ἡ τρελὴ ἰδέα νὰ μεταμφιεσθῶ καὶ νὰ καμωθῶ πῶς ἤμου ἀυτὴ ἡ μίς Ὁσγοῦδ, τὴν ὅποιον κανεὶς δὲν ἐγνώριζεν εἰς τὸ Κιμπαστέον: πρωταπριλιάτικο ἀστεῖο, ἀριθμὸς δύο!...

« Ἡ Βιργινία, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνεκοίνοσα τὴν ἰδέαν μου, ἀμέσως ἐνθουσιάσθη, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς θείας Ἐλίτσας, ἡ ὅποια εἶχεν ἐπιστρέψῃ, αἱ φίλαι μου μ' ἐστόλισαν ὅπως τὰς ὠδήγησεν ἡ φαντασία των. Μοῦ ἐφόρεσαν τὸ νυφιάτικο φόρεμα τῶν ἐπισκέψεων τῆς κυρίας Γκλιθίδος, τὸ ὅποιο ἀπὸ εἰκοσαετίας σχεδὸν εἶχε νὰ ἰδῇ τὸ φῶς, καὶ τὸ ὅποιο ἐξετρώπωναν εἰς τὰ βῆθη μίᾶς ντουλάπας. Ἦτο ἀπὸ στακτὴ μεταξωτόν, στολισμένον μὲ δαντέλλες μαῦρας, μὲ μίαν οὐρὰν δύο μέτρα μεγάλην. Κατῶρθωσαν μὲ τὰ πολλὰ νὰ τὸ ταιριάσουν ἐπάνω μου μ' ἓνα σωρὸν καρφίτσες, καὶ ἀφοῦ μὲ παρεγγέμισαν μὲ βαμβάκια, διότι δὲν εἶμαι ἐγὼ τόσον χονδρὴ ὅσον ἦτο μίαν φοράν ἡ κυρία Γκλιθίδος. Κατόπι, μ' ἐπουδράρισαν, μοῦ ἄσπρισαν τὰ φρύδια διὰ νὰ με κάμουν ἀγνώριστη, καὶ μοῦ ἐσκέπασαν τὰ μαλλιά μὲ ἀλευρί, διότι ἡ μίς Ὁσγοῦδ ἔχει κι' ὄλας ψαρὰ μαλλιά, ἂν καὶ δὲν ἐπέραςε πρὸ πολλοῦ τὰ τριάντα. Ἐνα κτένισμα μὲ μίαν κτέναν

βαλμένην ὀρθὴν εἰς τὸν κότσον, συνεπλήρωσε τὸ μασκάρεμά μου. Ἐκύτταξα εἰς τὸν καθρέπτην καὶ δὲν ἀνεγνώρισα τὸν ἑαυτὸν μου.

« Ἀνεχώρησαμεν. Ἡ Βιργινία καὶ ἡ Ἐένη ἐγελοῦσαν σὰν τρελὲς εἰς ὄλον τὸν δρόμον. Ἐγώ, ἐσκεπτόμην ἂν θὰ κατῶρθονα νὰ κρατήσω τὸν ρόλον μου μέχρι τέλους, καὶ ἄρχισα νὰ μετανοῶ λιγάκι ποῦ τὸν ἀνέλαβα. Μετενόησα πολὺ περισσότερον κατόπι, καθὼς θὰ ἰδῆτε!

« Ἡ αἰθουσα τῆς κυρίας Κούρτις ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπους ποῦ ἐστέκοντο γύρω εἰς τὸν κηρίωνά τῆς καὶ ἔκαμναν τὸ ἐγκώμιον τῆς εὐμορφίας τοῦ. Φαντασθῆτε ἓνα ἄνθος κάτασπρο καὶ γυαλιστὸ, ποῦ μοιάζει λίγο μὲ τὸ νερόκρινον, ἀλλὰ πολὺ ὠραιότερον καὶ μεγάλο σὰν ἓνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ· ἦτο θαυμάσιον!

« Ἀφοῦ εἰδοποίησε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὴν μητέρα τῆς, μὲ παρουσίασεν ἡ Βιργινία εἰς τοὺς καλεσμένους καὶ τὰς καλεσμένας: « Ἡ μίς Ὁσγοῦδ, ἐξαδέλφη μου, ἡ ὅποια ἤλθεν ἀπὸ τὸ Χάλιφαξ», ἔλεγε. Κανένας δὲν μ' ἐγνώρισε! Μ' ἐκύτταξαν ἀπὸ κοντὰ καὶ ἀπὸ μακριὰ, καὶ ἐφάνησαν ὅτι μὲ ἤσαν νέαν τελείως καθὼς-πρέπει. Δὲν ἐρχόμουν τάχα ἀπὸ τὸ Χάλιφαξ; Εἶχα ὀλην τὴν ὑπεροχὴν ἡ ὅποια διακρίνει μίαν πρωτεουσιάναν ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῆς ἐξοχῆς!...

« Ἡ μίς Τόπλιφ μοῦ ἔκαμεν ὑποδοχὴν ἐγκαρδιωτάτην. Τίποτε ἀπὸ τὴν συνειθισμένην ὑπεροφίαν τῆς. Ἡ μίς Ὁσγοῦδ, ἡ ὅποια εἶνε πλουσιωτάτη, ἦτο φυσικὰ τῆς τάξεώς τῆς! Ἡ Χαρά μοῦ ἀπήθυνε τὸ χαριέστερον τῶν μειδιημάτων τῆς. Ἡ Μαγία Σέλδεν μοῦ ἔκαμε δειλὰ μίαν ὑπόκλισιν. Τέλος πάντων ὅλοι ἐγελάσθησαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κάρολον. Ὁλίγον ἔλειψε νὰ σκάσω τὰ γέλια ὅταν τὸν ἐκύτταξα, διότι τόσον καθαρά μοῦ ἔλεγαν τὰ μάτια του ὅτι μὲ εἶχεν ἀνεγνώρισθ! Ἐξάρωνα τὰ φρύδια μου διὰ νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ με ἀρίσῃ ἡσυχα· ἀλλ' αὐτὸς ἐκαμωθῆ ὅτι δὲν ἐκατάλαβε τίποτε, καί, μισὴ ὥρα σωστὴ, δὲν μ' ἄρισε ἀπὸ κοντὰ. Ἐτραβούσα κυριολεκτικῶς μαρτύριον διὰ νὰ κρατήσω τὴν σοβαρότητά μου. Αἱ δεσποινίδες ὄλας ἔλεγον μεταξὺ των ὅτι ποτὲ δὲν εἶχαν ἰδῆ τὸν Κάρολον Πρέστων νὰ φέρεται μὲ τόσον θάρρος, ποῦ δὲν τοῦ ἔστεκε διόλου· ἀλλὰ οὔτε μ' αὐτὸ δὲν ὑπωπτεύθησαν τίποτε. Σήμερον ὁ Κάρολος εἶνε ὁ ἐνοουμένος των· τί διαφορὰ, ἀλήθεια, ἀπὸ πέρουσι!...

« Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ στενοχωρηθῆτε πολὺ εἰς τὸ Κιμπαστέον, μίς Ὁσγοῦδ, μοῦ εἶπεν ἡ Δόρα, ὅταν ἐτελείωσαν αἱ συστάσεις.

« Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ μοῦ δείξῃ τὰ ἀξιοπεριεργα τῆς πατρίδος τῆς, ὅπως κάμνει διὰ τοὺς ξένους ὅσοι ἔχουν τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ τῆς ἀρέσουν.

« Ἐγὼ ἤμου ἀποφασισμένη νὰ μὴ ἀποκριθῶ παρὰ μὲ μονοσύλλαβα, διὰ νὰ μὴ με προδώσῃ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς μου.

« — Καλέ, τί λέτε! ἀνέκραξα προσπαθοῦσα ν' ἀλλάξω τὸν τρόπον τῆς ὀμιλίας μου ἀπεναντίας!

« — Εἰσθε πολὺ καλὴ, ἀπήντησεν ἡ Δόρα· τὸ Κιμπαστέον εἶνε πολὺ ἀνιάρων αὐτὴν τὴν ἐποχὴν.

« — Ἄ! ἐπιθύρησα, καὶ αὐτὸς ὁ κακο-Κάρολος ἐπανελάβεν ὡς περιπατικὴ ἡχώ: — Ἄ!

« Ἄλλὰ τὸ καλοκαίρι, ἐξηκολούθησεν ἡ Δόρα μὲ συγκαταβατικὸν ὕφος, εἶνε ἀρκετὰ τερπνόν· ἔχω μερικὸς φίλας ποῦ θαυμάζουν ὑπερβολικὰ κάποιαν τοποθεσίαν τοῦ.

« — Ἀληθινὰ; εἶπα ἐγώ, γνωρίζουσα πολὺ καλὰ τί ἐνοουσῶσεν.

« — Ναί, εἶπεν ἡ Δόρα, ἀλλ' αἱ φίλαι μου αὐταὶ δὲν ἔχουν κάμη ποτὲ των ταξείδια· σεὶ ποῦ ἔρχεσθε ἀπὸ μακριάν, θὰ εἶδατε βέβαια πολὺ καλλίτερα μέρη.

« Αὐτὸ πλέον ὑπερέβαινε τὰ ὅρια διὰ τὴν Καίτην Χάκκετ.

« — Πῶς ὀμιλεῖς ἔτσι, Δόρα; ἀνέκραξεν ἡ Χαρά, ὅτι εἶπε καλὰ ὅτι τὰ βουνὰ μας εἶνε ὠραία, καὶ δι' ἐκείνους ἀκόμα ποῦ ἔχουν ταξιδίεψῃ. Μίς Ὁσγοῦδ, ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνετε ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὸν τόπον μας, διὰ νὰ κρινετὲ μόνη σας περὶ τῶν καλλονῶν του.

« — Χριστέ μου, τί φόρα ποῦ πήρες! εἶπεν ἡ Χαρά γελῶσα, θαρρῶ πῶς ἀκούω τὴν Αἰμιλίαν Χώβ! Ἀλήθεια, ποῦ εἶνε ἡ Αἰμιλία; Δὲν τὴν βλέπω.

« Μὲ τί ἀδιάφορον ὕφος τὸ ἔλεγεν! Ἐφάνετο καθαρά πῶς λίγο τὴν ἐμελε ἂν ἤμου ἡ δὲν ἤμου ἐκεῖ· δὲν τῆς ἤλθε καὶ ἡ σκέψις νὰ ἔλθῃ νὰ με πᾶρῃ διὰ νὰ ἰδῶ ἐκεῖνο τὸ περιφνημὸν ἄνθος. Μ' ἐλόπησεν ὁ τρόπος τῆς, καὶ τὴν ἐκύτταξα μὲ τόσον ἐκπληξίν, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ προσθέσῃ πρὸς γνωσίν μου:

« — Ἡ Αἰμιλία Χώβ εἶνε ἡ Ἐανθίπη μας.

« — Ἡ Ἐανθίπη σας! ἀνέκραξα μὲ τὴν καρδιά μου σφιγμένην καὶ μὲ τὸ κεφάλι μου ἀναμμένο.

« Ἐνόμιζα, ὅτι ὄλα ἐστρηγοῦρίζαν ἐμπρὸς μου. Ἄκοῦς ἐκεῖ, νὰ με παρομοιάσῃ μὲ τὴν διεστραμμένην γυναῖκα τοῦ Σωκράτους! ὦ, Χαρά!

« — Ἡ Ἐανθίπη σας! ἐπανελάβεν ὁ Κάρολος σὰν παπαγάλος σωστός· ἀλλὰ τὸν ἐκατάλαβ ὅτι ἦτο ἐξω φρενῶν ἐναντίον τῆς.

« — Εἶνε μίᾳ κυρατίτσα ποῦ κατηγορεῖ ὄλα καὶ ὄλον τὸν κόσμον, ἐξηκολούθησεν ἡ Χαρά. Κάρολε Πρέστων, μὴ με κυττάτετε ἔτσι σὰν νὰ θέλετε νὰ με πνίξετε, τὸ ξεύρατε πολὺ καλὰ πῶς δὲν λέγω παρὰ τὴν ἀλήθεια.

« — Λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν συμφωνῶ καθόλου μ' αὐτὸ ποῦ λέτε, ἐπιθύ-

ρῖσεν μίσα στὰ δόντια του ὁ Κάρολος. « ὦ! Χαρά, Χαρά, εἰς ποῦ τόσον σ' ἀγαποῦσα, ἔτσι λοιπὸν μοῦ το ἀνταπέδιδες; Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν ὑπέφερα τόσον σκληρὰ: τί πικρὰ ἀπογοήτευσις! Μόλις καὶ μετὰ βίας ἤυρα τὴν δύναμιν νὰ σκῦψω πρὸς τὸν Κηρίωνά διὰ νὰ κρῦψω τὴν συγκίνησίν μου.

Ὁ Κάρολος ἤλθε πρὸς βοήθειάν μου, καὶ διὰ νὰ μοῦ δώσῃ καιρὸν νὰ συνέλθω, ἐκαμῶθη ὅτι μοῦ διηγέτο· κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τί ἱστορίαν τὴν ὅποιαν δὲν ἤκουα, ἤκουα ὅμως τὴν Δόραν, ἡ ὅποια ἐπῆρε τὸ μέρος μου.

« Δὲν ἐπιδιοκίμαζω τὴν διαγωγὴν σου, Χαρά, τῆς ἔλεγε μὲ χαμηλὴν τὴν φωνήν· ποτὲ ἡ Αἰμιλία δὲν θὰ ὀμιλοῦσεν ἔτσι διὰ σέ, οὔτε διὰ καμμίαν ἄλλην. Συλλογίσου τί ἰδέαν θὰ σχηματίσῃ ἡ μίς Ὁσγοῦδ δι' αὐτὴν!

« — ὦ, ἀνέκραξεν ἡ Χαρά, κλαίουσα σχεδὸν ἀπὸ τὴν σύγχυσίν τῆς, μὴ μοῦ ὀμιλεῖς ἔτσι, Δόρα, γιατί με σφάζεις! Γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο παρὰ ὄλα αὐτὰ τὰ κορίτσια, καὶ δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνεχθῶ ἀπὸ σέ οὔτε τὸ ἐλάχιστον μάλωμα.

[Ἐπεται συνέχεια] ΚΙΝΩΝ ΔΑΚΤΙΑΣ (Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὁ ποταμὸς γίνεται πλατύτερος.

— Εἴμαστε στὸ ἀνοικτὸ πέλαγος,

Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερό.

φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνι σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερό. —Ναί, ναί, λέγει ὁ Μπέμπης, ὁ

ὁποῖος εὐρίσκει τὸ νερὸ ὄχι τόσο γλυκὸ ὅσο τὸ κ ο κ ὁ ποῦ γλύφει.

Ὁ Παυλῆς ποῦ ἐδοκίμασε κι' αὐτὸς μὲ τὸ δάκτυλο τὸ νερὸ, ὅπως οἱ ἄλλοι, δὲν το εὐρίσκει καθόλου ἄλμυρό, ἀλλὰ, γιὰ νὰ μὴ τὸν εἰποῦν πῶς εἶνε βλάκας, δὲν λέγει τίποτα. Ἀλ-

Κάνει ἄσχημον καιρὸ.

λως τε, ὁ κύριος Γιαννάκης εἶνε πιὸ σοφὸς ἀπὸ αὐτὸν, καὶ ἀφοῦ τὸ λέγει αὐτὸς πῶς εἶνε ἄλμυρό, θὰ πῆ πῶς ἔτσι εἶνε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ',

— Ἀριστερὰ τὸ τιμόνι! φωνάζει ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος φοβάται μήπως προσεγγίσουν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ἡ ναυαρχίνα μὲ ὄλο τῆς τὸ καμᾶρι βάζει ἀριστερὰ τὸ τιμόνι. Ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης τραβᾷ δυνατὰ τὸ κουπί του. Ἡ βάρκα ἀρχίζει νὰ γυρίσῃ τὴν πλώρη τῆς. Ἡ κουπιὰ ποῦ ἐτραβήξεν ὁ Γιαννάκης ἔκαμε τὸν ἀφρὸ νὰ τιναχθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Μπέμπη. Ὁ κύριος Μπέμπης ἐνονοῖσε ποῦ ἐπεσαν ἐπάνω στὸ πρόσωπό του μερικὸς σταλαγματιές νεροῦ καὶ λέγει ὅτι κάνει ἄσχημον καιρὸ.

— Μὰ ὄχι! λέγει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης.

— Ναί, σοῦ λέω, φωνάζει ὁ Μπέμπης· ἄμα βρέχει, θὰ πῆ πῶς δὲν εἶνε ὠραῖος καιρὸς!

Ὁ Γιαννάκης τοῦ ἐξηγεῖ πῶς εἶνε μπόρα, καὶ ὁ Μπέμπης ἐπειδὴ δὲν καταλαβαίνει τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐξηγήσιν, ἀναγκάζεται νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του. Ὁ Παυλῆς, ὁ ὁποῖος παρετήρησεν ὅτι, ὅσο λιγώτερο τραβοῦν τὰ κουπιὰ, τόσο καλλίτερα πηγαίνουν, σταυρῶνει τὰ χεῖρά του μὲ ἡσυχὴ τὴν συνειδήσιν του. Ἀλλὰ ὁ ποταμὸς ἐ-

πλάτυνε πολύ. Μόλις και μετά βίας φαίνονται αί όχθαι του.

—Νά ό 'Ωλεανός! φωνάζει ό πλσί-σρχος Γιαννάκης.

—Ναί, ό 'Ατλαντικός 'Ωλεανός, άπαντά ή ν-υαρχίνα.

'Ο Παυλός έχει την ιδέα, ότι ό ποταμός είναι ξεχειλισμένος και δι' αυτό τά περιχωρα φαίνονται σάν λίμνη· άλλα δεν λέγει τίποτα διά νά μήν τον άρ-χίση στην κοριδαία ό κυβερνήτης. 'Η δεσποινίς Κική τον έρωτά: άν έσυλλο-γισθηκένά πάρι μέσα στο καράβι κα-μιά βρελά νερό. 'Ο Παυλός άπκνιτά ότι δεν βλέπει τον λόγον γιατί νά φέρη νερό στο ποτάμι.

'Ωρισμένως, αυτός ό κρουτητής ό Παυλός για τίποτε δεν είναι άξίος, είναι ζήλον!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

'Ητο καλοκαίρι, χωρίς καμμιά άμ-φιβολία ήτο καλοκαίρι, διότι έξω στα λειβάδια τά εύμορφα λουλούδια ήσαν άν-θισμένα, άμέτρητα, χιλιάδες, — άσπρα, κόκκινα, μαζιά, κίτρινα, μέ όλα τά χρώ-ματα, κ' έβαζαν τά δυνατά των ποιδ νά φανή ώραϊότερον από τά άλλα.

Κκι... κυττάξετε, καλέ, πώς σκύ-βουν και κρυφομιλουν, σάν νά λέγουν κάποιον μυστικό, και ύστερα σείονται και λυγίζονται άπ' εδω και άπ' εκεί—και γελούν, θαρρείς πώς ξεκαρδίζονται στα γέλια!

Τί συμβαίνει άρά γε;

Νά σας τό είπω έγώ. Σκοπεύουν νά δώσουν χορό, άπόφε κι' όλας' και τό γε-ροντάκι τό ποταμάκι, που μισοκομι-σμένο, μουμουρίζει και πηγαίνει, έξύ-πνησεν από τά γέλια των και τούς ύπε-σχέθη νά τά βοηθήση:

—Θά τρέχώ τραγουδιστά, είπε.

Και τά πουλάκια, όταν άκουσαν τά χάχανά των, έπροσφέρθησαν νά παιζούν από τά δένδρα προς χάριν των την ώραϊ-ότερη μουσική.

—Μέ την συμφωνία όμως (έπρόσθε-σαν μέ πονηρία) νά χορεύετε έ σε ις σύμφωνα μέ τον χρόνον της μουσικής μας!

Και όταν εβράδυασε, κ' έβγήκε τό ά-σημένιο όλοστρόγγυλο φεγγάρι κ' έρρι-ξεν επάνω των τές φωτεινές ματιές του, τόσον εύχαριστή ή από τό θέαμα, ώστε έδωξεν όλα τά σιννεφάκια από τον ου-ρανόν κ' έφεξε σάν ήμέρα.

Και τότε άρχισε τό πανηγύρι και ό χορός. Τά λουλούδια, πιασμένα χέρι-χέ-ρι, έκυβαν χαριτωμένα τά κεφαλάκια των και έπηδούσαν έλαφρά κ' έχόρευαν

σάν κοριτσάκια, κ' έγελοΰσαν, κ' έγε-λούσαν κ' έστρόβιλιζαν μέ την εύθυμη μουσική των πουλιών και μέ τό άδιάκο-πο γλυκό τραγούδι που έμυρμουρίζε τό ποταμάκι.

Και έτσι έπέραzen ή νύχτα πολύ γρή-γορα, έως ότου οι χορευταί και αί χό-ρεύτριαι, κουρασμενοι όλοι, ένύσταζαν κ' έπεσαν νά κοιμηθούν... και έμαράθη-καν...

Τά πουλάκια έπαυσαν την μουσική, κ' έκρυψαν τά κεφαλάκια των στες φτε-ρουγίτσες των άποκάτω, και τον επήραν βαρεία τον ύπνον, έως ότου ό ήλιος τά έξύπνισε νά ξαναρχίσουν νέα τραγούδια. Τό ποταμάκι όμως δεν έπαυσε τό μουρ-μούρισμα. 'Η εργασία του δεν είχε τε-λειώση.

Και, όταν τό πρωί ήλθαν οι χωρικοί στο λειβάδι, τούς άκουσε που είπαν μέ λυπητερή φωνή:

—Ποιά κκακόκαιδα ήρθαν εδω κ' έ-μάζεψαν τά λουλούδια κ' ύστερα τά πέ-ταξαν άσπλαγχα και τ' άφισαν νά μα-ραθούν;

'Αλλά τό ποταμάκι δεν έδγλε μι-λιά, ούτε τό φεγγάρι. Έκράτησαν τό μυστικό και δεν τό είπαν κανενός! Μό-νον έσείξε κ' έγώ γνωρίζομεν τί συνέδη έκείνο τό βράδυ.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΔΑΦΝΕΚΙΑΝΣ

ΑΜΑΡΤΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΜΕΝΗ

... Δεν είναι άμαρτία! - λέγει μία πκορομία του λαού.

Και ότι αληθείαι αυτή ή πκορομία, άποδεικνύεται από έν έπίσώδιον του με-γάλου μουσικού 'Αβδ' Λίστ, ό οποίος όχι μόνον έπαιξε πιάνο μέ τέχνην άπκ-ραμιλλον και σχεδόν ύπερφυσικήν, άλλ' ήτο και άνθρωπος μέ καρδιαν μεγάλην και έλεήμονα.

Μία νεαρή Γερμανίς πιανίστρια έκα-μνε πρό έτών πολλών την καλλιτεχνικήν περιοδείαν της εις τας διάφορους πόλεις της Γερμανίας, και συνέφερε κότμης ά-πειρος διά νά την άκούση, διότι έδχζεν εις τά προγράμματα της ότι ήτο μαθη-τρια του Λίστ. 'Αλλ' αυτό δεν ήτο α-ληθές.

Φθάνει επί τέλους εις μίαν πόλιν, και ένω έπρόκειτο νά τοχοκολληθούν τά προγράμματα της, την ιδίαν ήμέραν ανακαλύπτει, προς άπειρον φρίκην της, ότι μετ'αυτ'ών νεοφερμένω ζένων ήτο και ό Λίστ: ό ίδιος! Συνέβηκε δε τοϋτο κατά την παραμονήν της συνυλίας της. Τί νά κάμη;—δεν ήξευρε. Τό ψεύδος των προγραμμάτων θά άπεικαλύπτετο, και φυσικά διέτρεχε κίνδυνον νά τιμώ-ρηθη άυστηρώς διά τον δόλον της. Έ-σκέφθη τότε νά έπισκεφθ'ή τον Λίστ και νά τω εξομολογηθ'ή τό άμάρτημα που έκαμε. Έζήτησε την άξίαν νά τον ιδ'ή

και νά τω όμιλήση. Κκι όταν την έδέ-χθη ό 'Αβδ'ς, έπεσε γονακιστή έμπρός του και τω διηγήθη κλαίονσα πώς είχε μείνη, όρφανή και πτωχή, πώς έπροσπάθησε νά κερδίξη τά πρόσ τό ζήν μέ τό μουσι-κόν της τάλαντον, και πώς εύρισκεν όλας τας θύρας κλεισμένας, έως την ήμέραν που άπεφάσισε νά λέγη εις τον κόσμον ότι ήτο μαθητρία του. Από την στιγμήν έκείνην αί έπιτυχίαι της ήσαν θριαμβευ-τικά!

—Καλά, καλά, είπεν ό ένδοξος μου-σικός. Σκοπίεις τώρα τά δάκρυά σου και έλα νά ιδούμεν τί ήμπορεί νά γίνη. Πιτζ: ν' άκούσω, σε παρακαλώ, ένα από τά κομμάτια που πρόκειται νά παί-ξης αύριο βράδυ.

'Η νεαρή πιανίστρια έκάθησεν εις τό πιάνο και έπνιξεν όσον καλλίτερα της επέτρεπν ή τραχη και ή συγκίνησις της. 'Ο μέγας Λίστ την διώρθωνε κά-που-κάπου και της έδιδε τας καταλλη-λους συμβουλάς, όσην ώραν έκείνη έπαι-ζεν. Όταν δε τό μουσικόν κομμάτι έτε-λειώσεν, είπε:

—Τώρα, κόρη μου, επήρες ένα μά-θημα, και έπομένως έ ί σ α ι μαθητρία του Λίστ.

Γεμάτη από χαράν και εύγνωμοσύ-νην, ή πιανίστρια μας δεν ήξευρε τί ν' απαντήση και πώς νά τον εύχαριστήση, όταν ό Λίστ την ήρώτησεν άν είχε τυ-πωθ'ή τό πρόγραμμά της.

—'Οχι ακόμη, απήντησεν ή πιανί-στρια.

—Τότε, έπρόσθεσεν ό Λίστ, νά αναγ-γελίης ότι θά λάθω μέρος εις την συ-ναυλίαν σου και ό διδάσκαλός σου και ότι τό τελευταίον κομμάτι θά παιχθ'ή από τον 'Αβδ'ν Λίστ.

Με αυτόν τον τρόπον τό ψεύδος των προγραμμάτων της μετεβλήθη εις αλή-θειαν, και ή όμολογία του σφάλματός της όχι μόνον έφερε την συγγνώμη, άλλα και την πολυτιμωτάτην συδρομήν του μεγάλου καλλιτέχνου.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΣ

Τυπώνεται όλονέν και θά εκδοθ'ή λιαν πρσεχωός:
ή ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
των ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ,
ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Ψαλιδωτος)
Κοιμώτατος τόμος, άπαράλλακτος
μέ τον πρώτον, περιέχων νέα ώ-
ραιότατα διηγήματα.
ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 3
Παραγγελιαί, συνοδευόμεναι υπό
του αντιτύπου, δεκταί από τούδε εις
τό Γραφείον μας.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 74ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος την 4 Μαΐου 1902 προς εύρεσιν των λύσεων των έν τούς φυλλαδίοις Μαΐου, 'Ιουνίου, 'Ιουλίου και Αύγουστου π. έ. δημοσιευθεισών 224 Πνευματικών 'Ασκήσεων.

'Ο μετά τό όνομα αριθμός δηλοΐ πόσα όρθάς λύσεις άπέστειλεν έλαστος έμπροθέσμως ό δε έντός της παρεθέσεως αριθμός, ό συνοδευόμενος υπό του Ε, δηλοΐ τό ποσόν των άπονεομένων έκάστω έδοσίου.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 έτών και άνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χαλκιδεύς: Λιμοκοντόρος, 194 [9Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δημητρίου ό Φαληρέυς, 171 [8Ε].—Σίβ, 132 [7Ε].—('Ο 'Ιωάννης Ν. Φαρμακίδης, μέ λύσεις 186 [9Ε], τίθεται έκτός Διαγωνισμού, ως τυχών ήδη Β' Βραβείου της αυτής Τάξεως εις τον 69ον Διαγωνισμόν.)
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κλαίς του Πόντου, 128 [6Ε].—Γλυκεία Καρδία, 127 [6Ε].—Βιολέττα του Χελμού, 96 [5Ε].—('Ο 'Αστήρ της Ανατολής, μέ λύσεις 122 [6Ε], και ό 'Απόγονος του Νέστορος, μέ λύσεις 112 [6Ε], τίθενται έκτός Διαγωνισμού, ώ: τυχόντες ήδη Γ' Βραβείου, ό μόν εις τον 70όν, ό δε εις τον 68ον Διαγωνισμόν.)
ΕΠΑΙΝΟΣ: Δρύς του Κάμπου, 90 [5Ε].—'Ομήγη, 80 [4Ε].—'Ανθος του Μαΐου, 65 [4Ε].—Χωλός Διάβολος, 56 [3Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Τυδεύς, 40 [3Ε].—'Ελληνικόν 'Εδαφος, 35 [2Ε].—Μεσημβρινή 'Ακτή, 33 [2Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 έτών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαρία Δ. Πετινοπούλου, 176, [8Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αμαρηνίς, 160 [8Ε].—'Ελλην Σημαιοφόρος, 155 [8Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κουσαμίδος, 146 [7Ε].—'Ασπρο Ποντικίαι, 144 [7Ε].—Μικρός Μυρ-θιανός, 126 [6Ε].—('Η Πικραμένη Καρδούλα, μέ λύσεις 148 [7Ε], και τό Πλοΐον του Δουνά-θως, μέ λύσεις 147 [7Ε], τίθενται έκτός Διαγωνισμού, ως τυχόντες ήδη ή μόν Γ' Βραβείου εις τον 70όν ό δε Β' Βραβείου εις τον 69ον Διαγωνισμόν.)
ΕΠΑΙΝΟΣ: Βασιλίσσα των Αιθέρων, 103 [5Ε].—'Αθώα Καρδία, 101 [5Ε].—Πετρομένον, 93 [5Ε].—Νεράδα των Σπετσών, 90 [5Ε].—Μικρά 'Ανοσόκος, 82 [4Ε].—Κατσαρομάλλω, 71 [4Ε].—Καρδιάλιος Ρισλιέ, 63 [4Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κύκνειον 'Ατμα, 42 [3Ε].—Κόλος της 'Ατταλείας, 39 [2Ε].—'Αγνό Περστεράκι, 38 [2Ε].—Σεβιδωμένη, 35 [2Ε].—'Εσθήρ Σιακή, 33 [2Ε].—Κωνστ. Δ. Μάκρης, 32 [2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κωνσταντίνος Τριπεκλή Κατσαβέλης, 179 [9Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κοριθακόν Κύμα, 105 [5Ε].—Ζωρίτχη, 91 [5Ε].—('Ο Κάβο Κο-ρακας, μέ λύσεις 145 [7Ε], και οι 'Αδελφοί Α. Θερετανού, μέ λύσεις 134 [7Ε], τίθενται έκτός Διαγωνισμού, ως τυχόντες ήδη Β' Βραβείου ό μόν εις τον 70όν οι δε εις τον 69ον Διαγωνισμόν.)
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρός Βιολιστής, 81 [4Ε].—Πούλιο-Δράκος, 80 [4Ε].—'Ιωάννης Β. Κτανάς, 76 [4Ε].—('Ο Καρδιογόνος της, μέ λύσεις 78 [4Ε], τίθεται έκτός Διαγωνισμού, ως τυ-χών ήδη Β' Βραβείου εις τον 73ον Διαγωνισμόν.)
ΕΠΑΙΝΟΣ: 'Θησαυρός των Κυθήρων, 61 [3Ε].—Χειμωνιάτικος 'Ηλιος, 45 [3Ε].—Αευκόν Κρί-νον, 42 [3Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: 'Ηρως Θεσεύς, 33 [2Ε].—Πειρατικός 'Αστήρ, 30 [2Ε].—Μινώταυρος, 22 [1Ε].

ΕΣΤΗΘΕΝ ΠΡΟΣΕΤΙ όρθάς λύσεις και οι έξής, άναμξ εκ των τριών τάξεων: 'Αναυρος, 1.—'Εσπερινούλα, 18.—'Εύφης Βιάξ, 16.—Κελαδίστρα 9.—Σάββας Κέντρος, 6.—Κράβι, 6.—'Ο-λευκή 'Ακακία, 8.—Μάχη των Παρισίων, 10.—Μελιχρά 'Ακτις, 3.—Μικρασίτης, 14.—'Ο-δύπος Τύραννος, 9.—Πάρηγορος 'Αγγελος, 8.—Πράσινο Χαβίτρι, 13.—Σεμνή Κόρη, 10.—Σπάθη του 'Αρτανιάν, 6.—Λεωνίδας Γ. Χάλδας, 21.

Δηλώσεις.—'Ος λύσεις όρθάς έμπερήθησαν μόνον έκείναι. αί όποιαί συνεφώνουν καθολοκλη-ριαν προς τας δημοσιευθείσας εις την «Διάπλασιν.»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο πενταστή Γιαννάκης ήτο εις τό κρεβάτι. — Γιαννάκη, του λέγει ή αδελφή του, βά-λε γρήγορα τά χέρια σου μέσα στο σκέπασμα, γιατί βήχει. —Μά τι, άπαντά ό Γιαννάκης, μήπως βή-χω μέ τά χέρια; 'Εστία ή από της Παλλάδος.
Σκέψις του 'Αγγέλου της 'Αγάπης, έτοι-μοζόμενου διά περίπατον: 'Ας βάλλω μέσα στο καινούργιο μου καπέλο αυτό τό καθρεπτά-κι, νά βλέπω στο δρόμο πώς μου πηγαίνει.
'Εστιά ή από της Ζακνίδος.
'Ο καθηγητής: —Πόσων ειδών μετοχάς έχομεν;
'Ο 'Αγγελός της Χαράς: —Καιτηγόρημα-τικάς, παραθετικάς και... λαχειοφόρους!
'Εστιά ή από της Πράσινο Χαβίτρι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΟΙΠΟΝ, μη λησμονήτε, ότι ή προθεσμία του Γ' Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος, ή όποια θά έλγη την 31 Μαΐου, παρατάθη μέχρι τέ-λους Σεπτεμβρίου. Μη λησμονήτε επίσης, ότι έχετε έμπρός σας την καλλίτερον έποχήν διά ξεσπάθωμα, — τας Διακοπές, — και λάβετε από τώρα τά μέτρα σας διά νά ενεργήσετε έγκαιρος.
'Εγκρίνω τό ψευδώνυμον 'Απόλλων διά τον φίλον μου Θ. Χ' Γ.—'Αδυνατώ όμως νά έγ-κρίνω τό ψευδώνυμον, τό όποϊόν μου προτείνει ή φίλη μου Μαρία Σταυνοπούλου, και την παρακαλώ νά μου στείλη κανέν άλλο, διωότε-ρον φθερόν...
'Αυπρότατον άγγελμα μου άναγγέλει σημερον ό φίλος μου 'Αλέξανδρος Χαρίτος, —τόν θνατον της δεκαοκταετούς αδελφής του Πολυζένης, έπι-συμβάντα πρό δυο μηνών. 'Η μακαρίτης φίλη μου ήτο ευπαιδευτος κόρη, μέ πολλά προτερή-ματα και μέ αίσθήματα λαμπρά. Τά συλλυπη-

τηρία μου προς τον αγαπητόν μου αδελφόν της.
'Ευρέτε ποια είναι ή μεγαλύτερα άπειή του μπαμπά της 'Ανελίστου Χαράς; ότι θά της παύση την Διάπλασιν. 'Αμόνον αυτό άρκει, — μου γράφει ή φίλη μου— τά πάντα κατορθώνω, μόνον που τό άκούω. —'Όταν συλλογισθώ ότι είμαι πρξ νά τό κάμη, τρέμα σύσσωμη... τέ-λος ά: μή τό συλλογίζομαι. 'Οχι, νά τό συλ-λογίσσαι και νά είσαι πάντα έπιμελής και φρό-νιμη, άπου διαφορετικά σε περιμένα τόσον σκληρά τιμωρία...
'Τρελό Ναυτάκι, όλα καλά και άγια' είπέ μου όμως μέ τί τρόπον είμπορώ νά παντήσω εις ό,τι όήποτε έξ ήσων μου γράφεις σημερον, χω-ρίς νά μυριάθουν τό ψευδώνυμόν σου; 'Εδω σε θέλω! Νομίζω ότι, ή πρέπει νά μου γράψης περί άείρων και υδάτων, ή νά μήν έχης την ά-ξίωσιν νά σου άπαντώ. Διαφορετικά θά σε ά-νακαλύψουν.
'Ακούσε, φίλε μου Δο-ρο-μί. Τό 'Ανδρεί-κελλο, άν και του έγραφα ότι όφείλει τέσ-σαρα τετράδια, έν των όποϊών έν είναι τό ίκικόν σου, δεν έπρόντισεν έως τώρα νά τάποδώση. 'Αλλο τίποτε δεν είμπορώ νά κάμω, παρά νά μη δημοσιεύω νέας προτάσεις του έφ' όσον κα-θυστερεί τά όφειλόμενα. —'Οραία ή παράφρα-σίς σου.

Σχετικώς μέ τό 'Φουστάνι' που έδημοσίευσα εις προηγούμενον φύλλον, ό 'Πρίγκιψ' των 'Α-θητών κάμνει την σκέψιν ότι όλοι αυτοί οι κο-πιτάδες; δεν κοπιάνουν διά τό φουστάνι; άλ-λά... διά την τσέπη των. Διότι όλοι πληρό-νονται. 'Ιδού μία σκέψις, ή όποια φαίνεται όρθή έν πρώτης όψει, άλλα δεν είναι. Πρέπει νά έλέ-γουμεν τά πράγματα κάτως ύψηλότερα. 'Η άν-τιμιθία των εργατων είναι τό ψωμί, μέ τό ό-ποϊόν διατηρούται εις την ζωήν. 'Αλλά δι' αύ-τό ό κόπος, κοινωνικός, δεν χάνει την άξίαν του. Κάθε άνθρωπος, βλέπετε, κοπιάζει διά τον έαυτόν του, —ναί, δεν τό άρνούμαι, — αλλά και διά τους όμοϊους του. Αυτή είναι ή βάση της κοινωνίας. 'Η μόνη παρατήρησις που ήμ-πορούσε νά κάμη ό 'Πρίγκιψ' των 'Αθητών' είναι ότι και τό κοριτσάκι που έχει τό φουστάνι, ανταποδίδει τούς ύπερ αυτού κόπους, κοπιάνον κ' έκείνο έν τω κύκλω του κ' έν τω μέτρω των δυνάμεών του.

'Ο φίλος μας Γιωταμοϊτόκος έφυγεν εις την Γερμανίαν. Πηγαίνει νά σπουδάση εκεί την ώραϊαν τέχνην του μακαρίτου πατρός του. Τού εύχομαι καλήν έπιτυχίαν και περιμένο νά μου γράψη.
'Σ' εύχαριστώ, Διαπλασίς μου, — μου γράφει ή Σεμιτευμένη Τραπεζοζωντία, — διότι έγινε αι-τία κ' έγνώρισθηκα μέ τήν Σεμιτευμένην Σιναϊ-τίδα κ' έγίναιμεν αί στενωτέραι φίλαι. Χειλί-σκις της ήμέρας σ' εύχαριστώ. Μά είναι τρελοί έκείνοι που δεν λαμβάνουν Διάπλασιν, σ' όρ-κίζομαι! —'Ο κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί ιδίαι-τέρως που θυμάσαι τό κοριτσάκι του.

Παρηγορε 'Αγγελο, έχω ύπ' όψει μου άρ' ένός τον 19ον τόμον μου, όποιον πρό δώδεκα έτών έδημοσιεύθη αυτολεξεί ή 'Ασκήσις που μου έστειλες, και άρ' έτέρου την έπιστολήν διά της όποιας διαμαρτυρήσασαι και μέ βεβαιώ-νεις ότι παλαιός μου τόμος, δεν έχεις, και ότι άν είχες δεν θά κατεδέχεσο νά κλείψω από αυτούς, και μου όρκίσσαι ότι όλοι αί 'Ασκή-σεις είναι ιδίαι σου και ότι ούτε καν σ' έβή-ήθησε κανείς. Και τώρα τί πρέπει νά πιστεύω; Μά την αλήθειαν, δεν ήξερω ούτε κ' έγώ!

'Εδιδάξα την ώραϊαν σου έπιστολήν, 'Απύ-γορε του Νέστορος [ΕΕ] κ' έστρεβα τά μάτια μου... 'Οχι, έτσι τό λέγω, δεν μ' έξέπληξε καθόλου. Διότι δεν έπίστευσα αυτά τά όποια, είτε έν γνώσει σου είτε έν άγνοία σου, μου έγραψεν ό αδελφός σου. Και δι' αυτό, είδες, δεν έγραφα λέξιν. — εύτυχώς!
'Η Σπίθα-Τίνα — ή όποια τές περασμέναις είχε τά γενεθλιά της, — μου γράφει από την Πόλη. Και ξευρέτε τί θά μου φέρη σάν έλιθη

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστήμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί ὑπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Ἄι συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκληρωταί δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰουνίου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 24

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος}

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

« Δὲν ἠθέλησα ν' ἀκούσω περισσότερα ἀλλὰ μοῦ ἐφάνητο ὅτι ἤκουα δι-
αρκῶς τὰ λόγια ποῦ εἶπε τῆς Δόρας :
« Σὲ ἀγαπῶ περισσότερο παρὰ ὅλα αὐτὰ
τὰ κορίτσια. » — Ἀφοῦ ἦτο ἔτσι, διατί νά
μου κάμη ὄλους ἐκείνους τοὺς ἔρκους
περὶ τῆς φιλίας τῆς ; Διατί νά μου εἶπῃ
τόσας φορές ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἡ ἐκλεκτὴ
φιλη τῆς ; Κρίμα, ποῦ τὴν ἀγα-
ποῦσα ἐγὼ τόσον πολὺ.

« Ὁ Κάρολος ἤρχετο κατόπι μου.

« — Θάρρος, μίς Αἰμιλία, μοῦ ἔλεγεν εἰς τὸ αὐτί.

« — Δὲν μπορῶ ! θέλω νά φύγω ἀπ' ἐδῶ ! ἐπανελάμβανα ἐγὼ σάν παιδάκι.

« — Γιὰ νά σᾶς γνωρίσουν, αἱ ;
Καὶ νά γίνετε ὁ περίγελως ὄλου αὐτοῦ τοῦ κόσμου ;

« — Τόσο τὸ χειρότερο, θέλω νά φύγω !

« — Μείνετε ἡσυχὴ μιά στιγμὴν ἀκόμα : σᾶς κυττάζουν. » Ἔτσι !
τώρα, φύγετε κρυφὰ ἀπὸ τὴν κουζίνα. . . Νά με περιμένετε στὴν πόρτα : θά σας φέρω τὸ καπέλλο σας καὶ τὸ ταμπάρο σας, καὶ θά σας συνοδεύσω ἕως τῆς μίς Ἑβνης. ἀφοῦ πρόκειται νά κομηθῆτε ἐκεῖ ἀποφ. Νά τὴν εἰδοποιήσω πῶς φεύγετε ;

« — Ὅχι, ὄχι, προτιμῶ νά πάγω μόνη μεῦ' νά πῆς μόνον τῆς Βιργινίας πῶς ἔφυγα διότι ἐφοβήθηκα μήπως με καταλάβουν ποῖς εἶμαι. Οὔτε λέξιν ἀπὸ ὅσα ἤκουσαμεν, ἐνόησες ;

« — Μείνατε ἡσυχὴ, μίς Αἰμιλία, θά κάμω ὅ, τι πρέπει, ἔχετε πεποιθῆσιν εἰς ἐμέ.

« Ναι, ἤμπορῶ νά ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸν Κάρολον, εἶνε ἀληθινὸς φίλος, μοῦ το ἀπέδειξε' δι'

« Καὶ αἱ φλόγες ἀνεπήδησαν ἀπὸ παντοῦ ! . . . (Σελ. 186. στ. γ' !)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἄι λύσεις δεκατῶ μέχρι τῆς 14 Ἰουλίου.

Ὁ γάμος τῶν λίστων, εἶπε τοῦ ὀλοῦ δέον νά γράφωσιν τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνισμῶν, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

290. Λεξιγύριφος.

Ἄρβρον κοινόν τὸ πρῶτόν μου ὄπλον τὸ δευτέρόν μου,

Καὶ λίθος τις πολῦτιμος εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Καρδιογράφου

291. Στοιχειόγυριφος.

Εἶμαι εἰς ἐκ τῶν σοφῶν

Ἄν μάλ' ἄλλῃ ἓνα γράμμα,

Ἐνα ζῶον φοβερόν

Σχηματίζεις ἐν τῷ ᾄμα.

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Πράξινο Χαβιάρι.

292. Τονόγυριφος.

Λύσε καὶ τοῦτο τὸ σπουδαῖον

Εἶμαι μιά νῆσος στὸ Αἰγαῖον,

Ἄν ὅμως ὀυτονισθῶ,

Ἄρπυκτως πρέπει . . . νά πλυθῶ !

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Θελοπούσης.

293. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον θά σοῦ τὸ δῶσθ' ἡ

Τὸ δευτέρόν μου εἶνε πτηνόν, ποῦ το γνωρίζεις

Τὸ τρίτον κάποιος ποῦ ποτέ . . . ποτέ δὲν

Τὸ ἄλλο τρέξιμον νεροῦ, — κι' ὁ ρόμβος τε-

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ζίνας.

294. Γούνα.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Κράτος.

+ * * * * = Δενδρύλλιον.

* * * * * = Κάτι διαφανές.

* * * * * = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.

* * * * * = Ὅρος νήσου.

+ * * * * = Πτηνόν.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Κροτίλου.

295—296. Μεταμορφώσεις.

1. — Ἡ ὄρα διὰ 4 μεταμ. νά γίνῃ μὴν.

2. — Ὁ μὴν δι' 7 μεταμ. νά γίνῃ ἔτος.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἐκρηθῶ Νέφους.

297. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον.

Ἐξεταζόμενος ὁ μικρὸς Νῆκος εἰς τὴν ἀ-

ριθμητικὴν, ἀπήγγειλε κατὰ σειράν τοὺς ἀ-

ριθμούς : 8, 15, 7, 1, 3, 4, 12, 8, 1, 9,

10, 17, 7, 1, 5, 6, 6, 0. — Τί του εἶχαν

δῶσθ' νά κάμη ;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλλήνος.

298. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων

ἀποτελοῦν μουσικόν ὄργανον, τὰ δὲ μεσαῖα

πῶν τῆς Τουρκίας.

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Ἀργοναυτῆς. 3,

Κάτι ἀδύνατον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. 4, Ἐντο-

μον. 5, Παταμός τῆς Εὐρώπης. 6, Θεά.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγίλου.

299. Φωνηεντόλιπον.

χρστν - ργτς - νκρν - θρτζς

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἰωαννίτου.

300. Γράφος.

κε κε

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 180 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνας. Τὸ κεκολλημένον πρόσωπον θά ζωγραφισθῇ ἀπλῶς, ζῆνυ περιγραφῆς.

διαπρήψῃ, ἀφοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ τῶν καλῶς κ' ἐθουσιώδεις φίλας μου.) Ριγολέττον (δ, δε' αὐτὸ δὲν μου ἔγραψες τόσον καιρὸν ; κάθε ἄλλο ἤμποροῦσα νά φαντασθῶ αἱ πρώτασαι ; σου εἰς τὸ προσεχές : ὁ Πλοίαρχος περιέχεται εἰς δύο τόμους.) Γεώργιον Βαφειοδάκη (καλὸς ὁ Δεξιγύριφος σου, ἀλλὰ ρίψε μίαν ματιὰν εἰς τὸν Ὀδηγόν, νά ἰδῆς πότε ἔχεις τὸ δικαίωμα νά στείλῃς.) Λεωμομένην Πελερίναν (ἔστειλα : Μικρὸν Τρελοῦλαν (μὴν πικραίνεσαι, καὶ μὲ τὸν ζῆλον ποῦ ἔχεις, γρήγορα θά προσδέσῃς καὶ θά εἰμπορῆς νά λαμβάνῃς μέρος εἰς ὄλους τοὺς Διαγωνισμούς : πρὸς τὸ παρόν, γράψε μου συχνά, ἢ συνετίθῃς.) Ζημιόγραττα. Μαρῖανθην Βασιλοπούλου (ἔστειλα : Κουκουναροβρεμμένον (ὁ Ἄνανίας θά ἐπροτιμοῦσε νά του στείλῃς : . . . κουκουναρία.) Φιλοπάτριδα Ἰάδα (εὐχόμεαι ἡ ἔμπνευσίς σου νά κρηθῇ εὐτυχῆς.) Μεσημβρινῆ Ἀκτὴν ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν θά προσέξω εἰς τὴν ἔβασιν καὶ θά σε ἀνακαλύψω : ἀλλὰ πῶς σε παριστάνει αὐτὴ ἡ φωτογραφία ; σ' ἐρωτῶ, διότι θά εἶνε βέβαια πολλὰ!) Ἀεροναυτοπούλαν (τὸ ἔλαβα καὶ θά περιλήθῃ.) Μαρῖαν τὸν Εὐρύπου, Ἰδεώδες Κουκλάκι (ἔστειλα ἐκ νέου ἔγινε καλὰ τὸ Ζιζάνιον τῶν Σπετοῶν ; εἶπέ του ὅτι Δίνιματα δὲν εἶνε δεκτὰ ἄλλ' αἱ πρώτασαι : του θά δημοσιευθῶν.) Χριστόφορον Λάσκωριν (δὲν ἐπιτρέπεται ἂν ἤθελες μὲ ψευδώνυμον, μάλιστα : αἱ παραγγελίαι ἐκτελοῦνται μόνον μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν, διότι τὸ Γραφεῖόν μου δὲν εὐκαταρεῖ νά κρατῇ λογαριασμούς.) Δάκω τῆς Ἀστυγίας (καὶ αὐταὶ αἱ ὠραῖαι πληροφορίαι . . . πρέπει νά πληρωθῶν.) Λευκὸν Κρίνον (καὶ) Μεριστέα (λοιπὸν καὶ εἰς ἀνώτερα ὠραῖα τὸ λέγεις, ὅτι ἐν εἰχῇ καὶ Διαγωνισμὸν ἀλλαγῆς διευθύνσεως, βέβαια θά ἔπενες τὸ πρῶτον βραβεῖον.) Ἀγωνιστῶν Ψυχῆν (βεβαίως, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῶν συνδρομητῶν θά πληρῶνουν διὰ τὰς Πληροφορίας πέντε λεπτὰ τὴν λέξιν.) Ἰσπότην τὸν Μεσαίωνος ([EE] καὶ ἂν δὲν ἤξευρα τὴν ἀγάπην σου, θά ἤρκει νά με πείσῃ δι' αὐτὴν ἡ σημερινὴ ὠραία κ' εὐγενὴς ἐπιστολή σου.) Φιλελεύθερον Κρητῆ (ἔστειλα : εὐχόμεαι καλὴν ἐπιτυχίαν χειρισμοῦ εἰς τὸν Ἐξοριστὸν Ἑλληνα.) Ζαππίδα (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου μόνον τὰς παραλήψεις σου δὲν εἰμπορῶ νά τας ἐκτελέσω ὄλας, καὶ γνωρίζεις πλέον διὰ ποῖον λόγον . . .) Μεσολογιτάκι, Λεωμοιάτικον Ἡλίον (δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει ἄλλο τρόποσ, παρὰ νά στείλῃς 25 λεπτὰ δι' ἕκαστον τετραδίου σου, ἂντι τῶν 10, — διὰ νά σοῦ τα στέλλω ἐντὸς φακέλου κλειστοῦ, ὡς ἐπιστολάς.) Χωλὸν Διάβολον (αἱ πρόδοί σου, βλέπω, εἶνε μεγάλαί : καὶ ἀφοῦ τὸ πόδι ἔγινε καλὰ, ὄλα θά πάνε καλά.) Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου (κ' ἐγὼ ἀπέρησα μὲ τὴν συστολήν σου : νά κυττάζῃς ἀπέξω τὸ γραφεῖόν μου καὶ νά μὴ τολμᾷς ναναθῆς ; πολὺ πρᾶγμα ! Ἐάν ξανάθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐλπίζω νά σε ἰδῶ.) Ὀλύμπιον Ἀγῶνα, Ἀδραν τὸν Πηλῖον, Κόκκινον Κρίνον. (τὸ ἔλαβα.) Ἀρὸν τὸν Παρηγοῦ (εἶνε συνδρομητῆρα καὶ ἔχει ψευδώνυμον.) Λόρδον : Κίτσην, Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων, Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς (τὸ « Ἀθροῦνι » μοῦ ἔρεσε καλλίτερα : μὴ γράφῃς ἔτσι γρήγορα διὰ νά μὴ χαλάσῃς τὸ γράψιμόν σου ἢ ταχυγραφία σου, ἔξερεις, εἶνε πάρα πολὺ δυσανάγνωστος : αὐτὸ παθαῖον συνήθως οἱ καλλιγράφοι.) Καρδιογράφωσιν (ἔχει καλῶς.) Ὀλύμπιον (λαμπρὰ ἡ ἀπόφασίς σου νά μου γράψῃς συχνά, ἀφοῦ ἔμαθες πλέον πῶς γράφω : πραγματικῶς, ἡ ἐπαρχία σας ὀφείλει ἓνα ἀνδρίαν εἰς τὸν Πῆγαν.) Ἐνδοξον Μεσολόγγιον, Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίαις (ὄχι : Μικρὸν Ναυαρχον (εἰς τὸ προσεχές.) Κῆμα τὸν Ἰορίον (ἔστειλα.) Ναυτοπόλον τὸν Αἰγαῖον κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαῖου ἠπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ἀπὸ ἐκεῖ, ποῦ ἔχει ἓνα σωρὸ γνῶστος καὶ φίλους ; Ὅσου ὑπορέσῃ περισσοτέρους συνδρομητῶν. Καὶ προσέθει : « Γιὰ καλὸ τους ὄχι γιὰ δικὸ σου ! »

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνεαλ-λαξοῦν : ἡ Διονυσία Πηγή μὲ τὸν Ἄετόν τῆς Ἐρήμου, Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Τζιριτζαντζοῦλαν, Ἐρυθρὰν Καμελίαν καὶ Χροσὴν Ἀρπάρ. — ἡ Νουταλγούσα Ἀθλις μὲ τὴν Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρον. — τὸ Ἄλκος τῆς Κηφισοῦς μὲ τὴν Ροδοστεφανομένην Ἀνοιτίν, Ἰδανικὴν Γλυκότητα, Κόρην τοῦ Μοριᾶ, Ροδίαν Κωνηρέτιδα καὶ Ἑλληνηκὸν Ἰορ. — τὸ Κόκκινον Κρίνον μὲ τὴν Κοπήλάτιδα Κρόνον, Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς, Φάναν Δούλαν, Κεντρί καὶ Κουκουναρία. — ὁ Ζαχαρόνιος Ἀνθρωπος μὲ τὸν Σίδ, Ἀημομημένην, Φουγάρο τῆς Εὐγενίας, Πόργον Ἀίφελ καὶ Μιρόνταν. — ἡ Τζιριτζαντζοῦλα μὲ τὸν Σαυθὸν Βοσκόν, Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Σίδ, Μέλλοντα Δόκιμον καὶ Ἀνευρητὴν τὸν Πατησίων. — τὸ Ἀι-Λαίφ τῆς Νεαπολέως μὲ τὴν Φάναν-Λούλαν, Ἄλκος τῆς Κηφισοῦς, Ἰσπότην τὸν Μεσαίωνος καὶ Ἀι-Λαίφ τῶν Πατησίων. — ὁ Ὀλύμπιος μὲ τὴν Ἀδραν τὸν Πηλῖον, Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Ἀμῶν τὸν Ὀλύμπιον καὶ Θεταλίδα Καλλιτέχνηδα. — ὁ Ναυαγὸς τῆς Κωνθίας μὲ τὴν Ἀδραν τῆς Κερκύρας καὶ Χαλιβδέα Ἀμμοιοκτόρον. — ἡ Νηρηὶς τῶν Λαυδῶν μὲ τὸν Γάτον τῆς Ἀνατολῆς, Θερινὴν Προϊάν, Νεαράν Ἰταρίν καὶ Κουσταρτιανὸν Χαλδῶν. — τὸ Ταπεινὸν Γιασεμί μὲ τὸν Θεσσαλικὸν Μενεξεδάκι, Θεσσαλικὸν Ἄρθος καὶ Ἀρσακειάδα Λαρίσης. — τὸ Ζωντανὸν Ἄρθος μὲ τὸ Μπελαραϊνίκι τῆς ὁδοῦ Ἀβέρωφ, Πορηγόρατον καὶ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς. — τὸ Ἀι-Λαίφ τῶν Πατησίων μὲ τὸ Κόκκινον Κρίνον καὶ Ἀημομημένην. — ὁ Ἰσπότης τὸν Μεσαίωνος μὲ τὸν Ἰσπότην τὸν Λονδίνου, Ἰσπότην τῆς Χίου, Ρόδιον Ἰσπότην καὶ Μαδρον Ἰσπότην. — ὁ Ἐπερηφανὸς Ἰσπεδὸς μὲ τὸν Ἰσπότην Ἀετὸν, Λεωμοιάτικον Ἡλίον, Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρον καὶ Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης. — ἡ Ἀλκωνοῦ μὲ τὸ Ἐνδοξον Μεσολόγγιον καὶ Μικρὸν Βιολιστὴν. — ὁ Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου μὲ τὴν Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς. — τὸ Ἀι-Λαίφ τὸν Πειραιῶς μὲ τὴν Ζαππίδα, Ὀρειοπόλον Ψυχῆν καὶ Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίαις. — ἡ Μεσημβρινῆ Ἀκτὴ μὲ τὴν Φιλοπάτριδα Ἰάδα, Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Νιαράρον, Ὁραῖαν Χαλιβίδα καὶ Στουμένο Ἀστέρ. — τὸ Σπήλαιον Δοξαπατῆ μὲ τὴν Σευτενεμένην Τραπεζουντιαν, Θυμάρη τὸν Καραμπασπᾶ, Σίρ-Ἀ-Φα-Λουά, Κεντρί καὶ Ναυτοκόρακα.

Τῶν καθυστερούντων τετραδία δὲν δημοσιεύονται νῆαι πρώτασαι περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσῃν πρώτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλῶν στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Πανταχοῦ Παρόντα (ὅ, τι μοῦ στέλλεις τὸ λαμβάνω τακτικὰ καὶ μὴν ἀνησυχῆς.) Παλλάδα (ὠραῖον τὸ Π. Πνεῦμα κ' ἐγὼ ἀπέρησα δι' ἐκείνην τὴν ἀπάντησιν, ἀλλὰ πρέπει νά ὑποδέωμαι ὅτι ἦτο εἰρωνική.) Φρουρίον τῆς Μογεμβασίας (ἔστειλα ὄλας τὰς σχετικὰς ὁδηγίας, λεπτομερῆστατα, εὐρίσκει εἰς τὸν Ὀδηγόν τοῦ συνδρομητοῦ, εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου.) Τζῶν-Μποδὶ (ἀνάγκη ἀπόλυτος νά περιμένῃς μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῶν Ἀποτελεσμάτων, διότι ἀπὸ τώρα δὲν εἰμπορῶ νά σοῦ εἰπῶ τίποτε.) Ἀδραν τῆς Κερκύρας (ὄχι, περὶ ξεσπαθώματος δὲν με εἰδοποίησαν : εὐχόμεαι τὰ ἄριστα εἰς τὸν Σὺλλογόν σας : βεβαίως θά